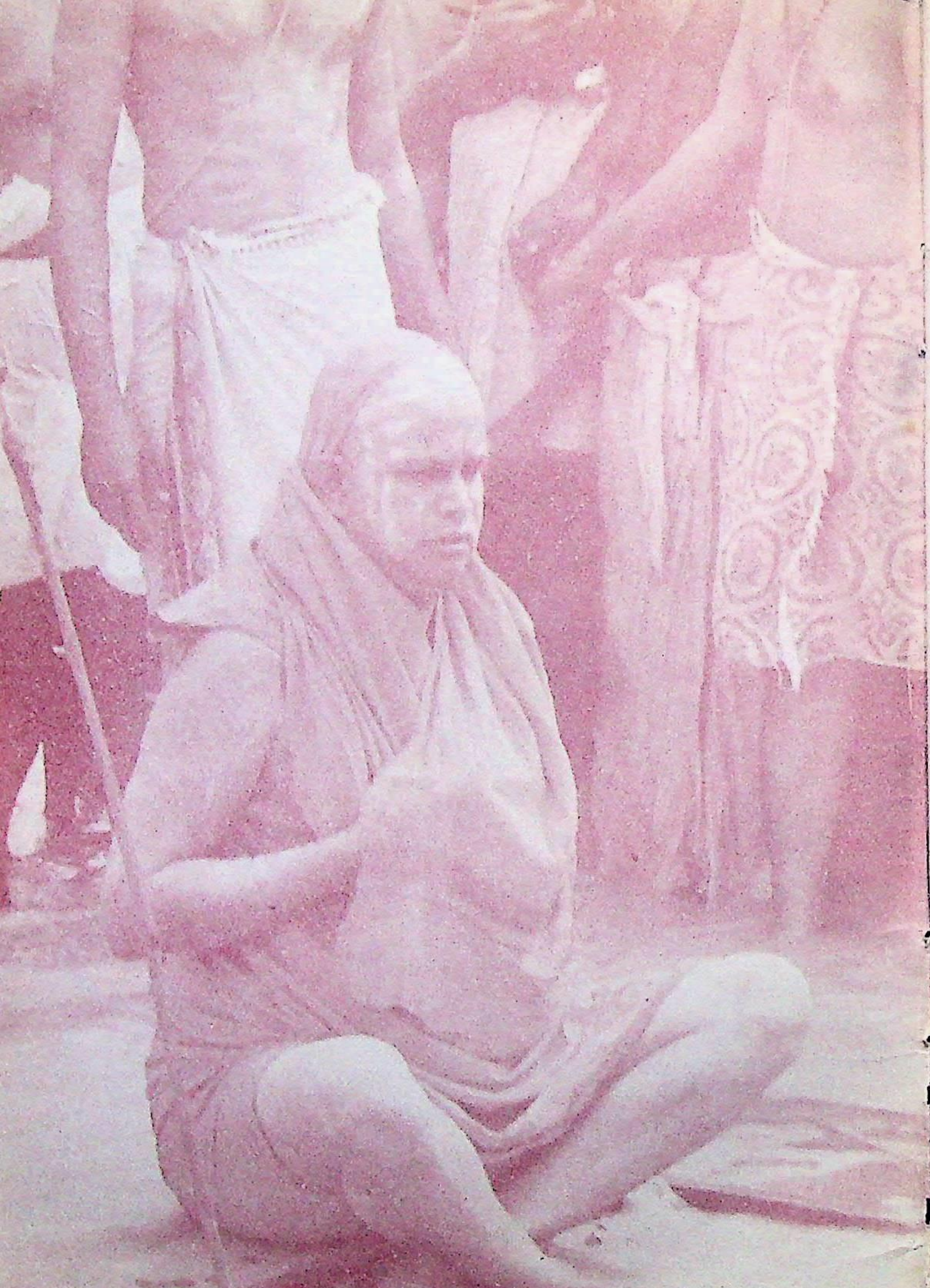
அருள் உரை

84

விகடன்
வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: பிப்ரவரி, 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 - 002.

தேவரும் தொழும் தெய்வம்

பல தெய்வங்கள் ஏன்?

தத்ஹேது நியாயமறிந்தவன் இப்படி யோசித்து, 'விக்நேச்வரரின் இன்ஃப்ளுயென்ஸை ஹேதுவாகக் கொண்டே எந்தத் தெய்வத்திடமிருந்தும் அது கொடுக்கக்கூடிய பலனை அடைய முடியும் என்னும்போது, இவருக்கு மாத்திரம் பூஜை பண்ணுவதோடு நிறுத்திக் கொண்டு விடலாமே! பலதாதா என்பதாக இன்னொரு தெய்வத்துக்கு வேறு ஏன் பூஜை செய்யணும்? இவராலேயே நாம் மற்ற தெய்வங்களிடம் காரியம் ஸாதித்துக் கொள்ள முடியுமென்னும்போது இவருக்குப் பூஜை பண்ணுவதோடுகூட அவர்களுக்கும் எதற்குப் பண்ணணும்? அவர்களைப் பூஜை பண்ணி நமக்கு ஆகவேண்டியது என்ன? தத்ஹேதோரேவ தத்ஹேதுத்வே என்று நினைக்கிறான். ஆரம்ப பூஜை இவருக்கு, அப்புறம் முக்ய பூஜை இன்னொருத்தருக்கு என்று இல்லாமல் இவரையே முக்கியமாய் வைத்து முழுப் பூஜையும் இவருக்கே பண்ணிவிட்டுத் திருப்தியாகிவிடுகிறான். தனக்கு வேண்டிய எந்தவிதமான பலனையும் விக்நேச்வர - த்வாரா (விக்நேச்வரரின் வழியாகப்) பெற்றுவிடுகிறான்.

தத் ஹேதோரிதி நீதிவித்து பஜதே தேவம் யம் ஏகம் பரம்

'நீதிவித்து' என்பதற்கு 'தத்ஹேது நீதி அறிந்தவனோ என்றால்' என்று அர்த்தம். மற்ற ஸாதாரண ஜனங்கள் பிள்ளையாருக்கு ஆரம்பத்தில் ஒரு குட்டி பூஜை, அப்புறம் இன்னொரு தெய்வத்துக்குப் பெரிசான முக்ய பூஜை என்று

செய்தாலும், தத்ஹேது ந்யாயம் தெரிந்தவனோவென்றால் இவரைக் காரணமாகக் கொண்டே இதர தேவதா ப்ரஸாதங் களையும் பெற்றுவிட முடியுமென்பதால் இவருக்கே முழு பூஜையும் செய்து முடித்துவிடுகிறான் என்ற இவ்வளவு அர்த்தம் 'தத்ஹேதோரிதி நீதிவித்து பஜதே' என்பதில் அடங்கி இருக்கிறது.

இப்படி நான் சொன்னதற்காக - நானாகச் சொல்ல வில்லை, அந்த மன்னார்குடிப் பெரியவர் சொன்னதை எடுத் துச் சொன்னதற்காக - நீங்கள் பிள்ளையாரைத் தவிர எல்லா தெய்வங்களையும் மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு அவரொருத்த ரைத்தான் வழிபட வேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை. சற்று முன்னே சொன்னாற்போல பகவானுக்கு தினுஸு தினுஸாக லீலை பண்ணியே இந்த த்வைத ப்ரபஞ்சக் கூத்தை நடத்த வேண்டுமென்று இருப்பதாலும், அவன் இந்தக் கூத்திலே பிசைந்து போட்டிருக்கிற மனுஷ்ய ஜீவனுக்கும் ஜெனரலாக எந்தவொரு அனுபோகமானாலும் அதிலே தினுஸு தினுஸான வைசித்ரிய ருசி வேண்டியிருப்பதாலும்தான் இத்தனை தெய்வ ரூபங்களை அவன் தரித்துக் கொண்டிருப்பது. ஆகையால், அவாளவாளுடைய மனப்பான்மைப்படி ஒவ்வொருத்தரை ஒவ்வொரு ரூபம்தான் 'இஷ்ட தெய்வம்' என்னும்படியாக ஆகர்ஷிக்கும். அதே மாதிரி, சாஸ்த்ராதிகளிலும் ஸம்ப்ரதாயப் படியும் ஸம்பத்துக்கு லக்ஷ்மி, வித்யைக்கு ஸரஸ்வதி, ஆரோக் யத்துக்கு ஸூர்யன், இன்னும் இந்த இந்த க்ரஹபீடை போக ராஹு - கேது, இன்ன நாளில் இன்னாருக்கு உத்ஸவம் என்று எப்படியெப்படி பூஜிக்கச் சொல்லியிருக்கிறதோ அப்படி அந்தந்தத் தெய்வத்துக்கு வழிபாடு நடத்தினால்தான் பலன் என்றே பொதுவாக ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கையும், பிடிப்பும் இருக்கும். சனிப்பெயர்ச்சி என்றால் லக்ஷம் ஜனங்கள் திருநள் ளாறில் கூடுகிறார்கள், மகரவிளக்கு என்று சபரிமலையில் பத்து லக்ஷம் ஜனங்கள் கூடுகிறார்கள் என்றால் இதுதான் காரணம். அத்வைத ஸாதனையில் நன்றாக முன்னேறிப் போகிற அபூர்வ மான சிலரைத் தவிர இந்த த்வைத ப்ரபஞ்சத்திலேயே பக்தி, ஏதோ கொஞ்சம் ஞானம் என்று போகிற எல்லாருக்கும் ஒண்ணே ஒண்ணு என்று பிடித்துக் கொள்வது கஷ்டம்தான். 'வெரைட்டி'தான் லோக வாழ்க்கைக்கே ஸாரமாயிருப்பது! இஷ்ட தேவதை என்று ஏதோ ஒன்றை ஓரளவு கெட்டியாகப்

பிடித்துக் கொண்டாலுங்கூட அப்போதும் அதற்கே தினுஸு தினுஸாக வேஷம் போட்டு அலங்காரம் பண்ணிப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது! இன்றைக்கு உத்ஸவத்தில் கைலாஸ வாஹனம் என்று ராஜாதி ராஜனாக அலங்காரம் பண்ணிப் பார்க்கிறவனையே நாளைக்கு பிக்ஷாண்டி என்று எல்லாவற்றையும் வழித்துவிட்டு நிறுத்திப் பார்த்து ஸந்தோஷிக்கத் தோன்றுகிறது.

மனஸ் கவடு விட்டுக்கொண்டு நானாவித ருசி பேதங்களில் போனாலும், அதன் இயற்கையிலேயே அதை விட்டுப் பிடித்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வழிக்குக் கொண்டுவந்து ஒன்றிலேயே நிற்பதற்குப் பக்குவப்படுத்தத்தான் மதம் ஏற்பட்டிருக்கிறதேயொழிய, எடுத்த எடுப்பிலேயே மனஸை ஒன்றிலேயே அமுக்கிப் போடுவதற்கில்லை. இப்படி வற்புறுத்திப் பண்ணினால் மனஸின் இயற்கைப்படி அது ஈடுகொடுக்க முடியாமல் திணறி, திமிறிக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு முடிவிலே ஜடம் மாதிரியோ, இல்லாவிட்டால் எதிர்த்திசையில் வெறித்தனமாகவோதான் போகும். அதனால், நமது மதம் செய்கிற முதல் காரியம் நானாவிதமான லௌகிக ருசிகளிலேயே ஸந்தோஷிக்கிற மனஸை நானாவிதமான தெய்விக ருசிகளைக் காட்டி ஸந்தோஷப்படுத்தி, அந்த மனஸின் அழுக்கை எடுத்துத் தெளிவு பண்ணுவதுதான். இப்படி நன்றாக அழுக்குப் போய் தெளிந்த தெளிவாக ஆகிப் பக்குவப்பட்ட அப்புறம், முடிவில்தான், நானா தினுஸு என்கிற த்வைத அனுபவங்களை விட்டு ஒன்றேயான அத்வைதம் என்று கொண்டு போவது.

அதனால் பிள்ளையார், ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி, அம்பாள், சிவன், விஷ்ணு, ராமன், க்ருஷ்ணன், நவக்ரஹம், ஐயனார் என்று எல்லாவற்றையும் வைத்துக்கொண்டே விதவிதமாக அலங்காரம் பண்ணி, உபசாரம் பண்ணி, நைவேத்தியம் பண்ணி, ஒவ்வொன்றுக்கும் அததற்கான நியமங்களை அனுஷ்டானம் பண்ணி ருசி பேதத்திலேயே நிறைவு காண்கிற மனஸுக்கு ஸந்தோஷம் கொடுத்துக் கொடுத்து, தத் - த்வாராவே (இதன் மூலமே) அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே உசத்திக்கொண்டு போவோம். லௌகிகத்திலேயே அழுந்திக் கிடக்கிற மனஸை எப்படியோ ஓர் அப்படி தெய்வ விஷயமாகக் கொஞ்சம் தொட்டுக்கொண்டு அதிலே ஒரு

ஸந்தோஷம் அடையும்படிப் பண்ண இது (பல தெய்வ வழிபாடு) ஒத்தாசை பண்ணுகிறதா இல்லையா?

குழந்தைகளுக்கு ஒரே வர்ணத்திலுள்ள ஒரு பொருளைக் காட்டிலும் கலர் கலராகக் காட்டினால் ஒரே உத்ஸாஹம், குஷி பிறந்து சிரித்துக் கூத்தாடும். அத்யாத்ம ரீதியில் நாமும் அந்தக் குழந்தை மாதிரிதான். அதனால் அத்தனை 'ஹிண்டு பாந்திய'னையும் வெட்கப்படாமல் வைத்துக்கொண்டு, ஒரே மூர்த்தி தான் என்னும்போது ஏற்படக்கூடிய சலிப்பு இல்லாமல், (சிரித்துக் கொண்டு) 'போர்' அடிக்காமல், ஏதோ தெரிந்த மட்டும் வழிபாடு பண்ணி, ஏதோ நமக்குக் கிடைக்கிற மட்டும் கொஞ்சம் பக்தி ருசியை அனுபவிப்போம். ஏக ரஸம் எல்லாம் அப்புறம்தான், இப்போது அவியல்தான்!

எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்தின் உயர்வை விசேஷப்படுத்திக் காட்டுவதற்காகத்தான் தத்ஹேது ந்யாயப்படி விக்நேச்வர உபாஸனை ஒன்று மாத்திரமே போதும் என்று காட்டியிருக்கிறதே தவிர, இதனால் நடைமுறையில் அப்படியே எல்லாரும் பண்ணிவிட வேண்டும், மற்ற ஸ்வாமியையெல்லாம் மூட்டை கட்டி வைத்துவிட வேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை. இந்த ச்லோகத்தைப் பண்ணினவரே எல்லா ஸ்வாமியையும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினவர்தான். விக்நேச்வர பூஜையே போதுமென்றில்லாமல் விசேஷமாக சிவாராதனம் பண்ணினவர்தான்.

ந்யாய ரீதியாக புத்தி மட்டத்தில் ஒன்றை நிலைநாட்டிவிட்டால் போதுமா? மனஸ், மனஸ் என்று ஒன்று, அதுதானே புத்திக்கு மேலே நம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டி வைக்கிறது? பக்தி என்று வந்துவிட்டால் அங்கே புத்தியையே கொண்டுவரக் கூடாது என்றுகூடச் சொல்கிறார்களே!

ஆனபடியால் புத்தி லெவலில் ந்யாயம் சொல்வது அப்படியே இருக்கட்டும், நம்முடைய ஸ்டேஜில் நமக்கு அது நிறைவு தரவில்லை என்றால், ஸகல தேவதாராதனம், இஷ்ட தெய்வ ஆராதனம் என்று எதில் ஸந்துஷ்டியோ அதன்படி செய்வோம். இப்படியும் அப்படியுமாகக் கலந்து கலந்து வேண்டுமானாலும் செய்வோம்.

அதே ஸமயத்தில், புத்தி ரீதியில் ஆராய்ந்து பார்த்தால்

இப்படி ஸர்வ தேவதோபாஸனா பலன்களையும் விக்நேச்வரர் ஒருத்தரின் மூலமே, அவரொருவரை மட்டும் வழிபடுவதனாலேயே அடைய முடியும் என்பதான ஒரு பெரிய சிறப்பு அவருக்கு நிச்சயமாக இருக்கிறது என்பதையும் புரிந்து கொள்வோம். நாம் பல பேரை வழிபடுகிறபோது, முதலில் அவரிடம் வந்து குட்டிக் கொள்ளும்போது, புத்தி ரீதியில் நாம் தெரிந்துகொண்ட இந்த ந்யாயமே நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலும் பளிச்சென்று நினைவுக்கு வந்து அவரிடம் நாம் செய்கிற பக்திக்கு ஒரு ஜீவனை ஊட்டிவிடும்.

இக – பர பலன்கள்

ஸகல தேவதோபாஸனா பலன்களையும் கொடுக்க வல்லவராகப் பிள்ளையார் இருக்கிறார் என்பதால்தான் ச்லோகத்தின் கடைசி வரியில் 'ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுரோ த்வைமாதுரோ (அ)வ்யாத் ஸ:ந' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஏக பர தெய்வமாக இருந்துகொண்டு அதனால் பிள்ளையாரே ஸர்வ சக்தியுடன் டைரக்டாக எந்தப் பலனை வேண்டுமானாலும் தரலாம்; அல்லது மற்ற தேவர்களுக்கும் விக்ன நிவ்ருத்தி அருளுகிற சக்தி பெற்றவர் என்பதாலேயே அவர்கள் மீது தமக்குள்ள செல்வாக்கைக் கொண்டு நாம் விரும்பும் பலனை அவர்கள் கொடுக்கும்படி அவர் சிபாரிசு செய்யலாம். எப்படியானாலும் நமக்கு எல்லாவிதமான பலன்களையும் அடைவிக்கப் பண்ணுவதில் அவர் வல்லவர். 'ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுரர்'. 'ஸர்வார்த்தம்' என்றால் நாம் விரும்பும் எல்லாப் பொருள்களையும், பலன்களையும் என்று அர்த்தம். மனுஷ்ய வாழ்வின் லக்ஷ்யங்களாக நாலு சொல்வார்கள், 'சதுர்வித புருஷார்த்தம்' என்று. தர்மார்த்த (தர்ம-அர்த்த) – காம – மோக்ஷம் அல்லது அறம் – பொருள் – இன்பம் – வீடு என்பது இதுதான். இந்த நாலு புருஷார்த்தங்களையும் தர வல்லவர் பிள்ளையார் என்றும் ('ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுர'

என்பதற்கு) அர்த்தம் செய்துகொள்ளலாம். காமம், மோக்ஷம் என்பதுதான் முறையே இஹம், பரம். இவ்விரண்டையும் தரு கிறார் என்றால் அதில் அடங்காதது எதுவுமே இல்லை!

இஹத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கப்பட்ட காமம் நம்மை இதிலேயே புதைத்து பரத்தின் பக்கமே போக முடியாமல் தடுத்துவிட்டால் நாம் பிறவி எடுத்து என்ன புண்ணியம்? அதனால்தான் அதை முதலில் நெறிப்படுத்தித் தருவதற்காக தர்மத்தை முதல் புருஷார்த்தமாக வைத்திருக்கிறது.

காமம் – அதாவது, ஆசை என்பது மனஸிலே இருக்கிற விஷயம். அதன் நிறைவேற்றத்துக்குப் பல வஸ்துக்கள் வேண் டும். இந்த வஸ்துக்களைப் பெற நமக்கு வசதி இருந்தால்தான் ஆசைகள் பூர்த்தியாகும். இந்த வசதியைத் தருவதுதான் இரண்டாவது புருஷார்த்தமான 'அர்த்தம்' என்கிற பொருட் செல்வம். இந்தப் பொருட்செல்வத்தை நம்முடைய சொந்த ஆசைகளுக்காக இல்லாமல் பரநலமாகச் செலவிடவும் இடமி ருக்கிறது. இப்படிப் பண்ணும்போது இரண்டாவது புருஷார்த் தமான அர்த்தமே முதல் புருஷார்த்தமான தர்மத்தை நமக்குக் கொடுக்கிறது. அனர்த்த ஹேதுக்களான அர்த்த – காமங் களுக்கு முன்னால் முதலிலே தர்மத்தின் பிடிப்பு இருந்து, அதோடு இவற்றைச் சேர்த்து அனுபவித்தால் நாளாவட்டத்தில் பக்குவம் ஏற்பட்டு நாலாம் புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தின் வழியில் கொண்டுவிடும்.

'ப்ரதிபாதன – ஏக – சதுர'; 'கொடுக்கவல்ல ஒரே ஒருவர்'. இஹ – பர நலன்கள், பலன்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுப்ப தில் சதுரர் – திறமை மிக்கவர்.

த்வைமாதுர:

இந்த ச்லோகத்தில் விக்நேச்வரருக்குச் சொல்லியிருக்கிற பேர் இது (த்வைமாதுரன் என்பது) தான். அவருடைய வேறே பெயர் எதுவும் (ச்லோகத்தில்) இல்லை. கணபதி, கணேசர், விக்நேச்வரர், விநாயகர், கஜாநநர், லம்போதரர் என்றிப்படிப் பல பேர்கள் நம் காதில் அதிகம் பட்டிருக்கிற மாதிரி படாத பேர்: த்வைமாதுரர். அப்படியென்றால் 'இரண்டு தாயார் களை உடையவர்' என்று அர்த்தம். 'த்வி மாதா' – இரண்டு

தாயார்கள். 'த்வை மாதுரர்' – இரண்டு தாயார்களை உடையவர். 'இரண்டு பெண்டாட்டிக்காரன்' என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். இவரோ நாம் கேள்விப்படாத விதமாக 'இரண்டு தாயார்க்காரர்'!

யார் அந்த இரண்டு தாயார்கள்? ஒன்று, அம்பாள். இது எல்லாருக்கும் தெரிந்தது. இன்னொன்று, கங்கை. ஈச்வரனின் தலையின்மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிற கங்காதேவி யையும் அவருக்குப் பத்னியாகவே சொல்வது வழக்கம்.

அம்பாளுடைய நேத்ரமே ச்ருங்காரம், பீபத்ஸம், கோபம், ஆச்சர்யம், பயம், ஹாஸ்யம் முதலான எல்லா நாடக ரஸங்களையும் ஒவ்வொரு ஸந்தர்ப்பத்தில் காட்டுவதாக ஆசார் யாள் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் ஒரு ச்லோகத்தில் வர்ணித்திருக் கிறார்★. அங்கே அம்பாளுடைய நேத்ரம் எப்போது கோபக் குறிப்பைக் காட்டுகிறது என்று சொல்லும்போது 'கங்கையைப் பார்க்கும்போது' என்றே சொல்லியிருக்கிறது: ஸ ரோஷா கங்காயாம். கங்கையைப் பார்த்தால் அம்பாளுக்கு சக்களத்திக் காய்ச்சல்! அதுதான் கோபம் கோபமாக வருகிறது!

ஆனால் அன்புருவமான பிள்ளையாரோ, 'கங்கை யார்? நம்முடைய பிதாவின் பத்னி. அதனால், அவளையும் அம்பா ளைப் போலவே எனக்கு இன்னொரு அம்மாவாக வைத்துக் கொள்ளுவேன். த்வைமாதுரன் என்றே பேர் பெறுவேன்' என்று ஒற்றுமைக்கு உருவமாக இருந்து காட்டுகிறார்.

எல்லாருக்கும் தெரிந்த கதை சிவ நேத்ரத்திலிருந்து பிறந்த அக்னிப் பொறிகள் ஆறும் கங்கையிலே தங்கித்தான் அப்புறம் ஸுப்ரஹ்மண்ய மூர்த்தியாயிற்று என்பது. பொறிகள் ஆறு; கங்கையும் ஆறு! கங்கையில் தங்கி உத்பவித்ததால் ஸுப்ரஹ் மண்ய ஸ்வாமி வெளிப்படையாகவே கங்கையின் புத்திரர். பிதாவின் பத்தினி என்ற அளவில் உபசாரமாகப் பிள்ளையார் அவளுக்கு மாத்ரு ஸ்தானம் கொடுத்தது போலில்லாமல் வ்யக்தமாக அவளுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றே ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி தோன்றினார். அதனால்தான் (கங்கா புத்ரர் என்று பொருள்பட) அவருக்கு காங்கேயர் என்றே பெயர்.

★ 'சிவே ச்ருங்காரார்த்ரா' எனத் தொடங்கும் 51-வது ச்லோகம்.

பிள்ளையாருக்குக் கங்கையுடன் நேர் ஸம்பந்தமில்லாது போனாலும் அவளுக்குக் குழந்தையாகத் தம்மைக் கருதிக் கொண்டதுதான் விசேஷம்! எல்லாரையும் அணைத்துப் போகிற அவருடைய அன்புள்ளத்துக்கு அது அடையாளம். குமாரஸ்வாமி பரமேச்வரனின் நேத்ராக்னியிலிருந்து உண் டானாரென்றால், விக்நேச்வரர்தான் அம்பாள் தன் தேஹத்தி லுள்ள சந்தனப் பூச்சு, வாஸனைப் பொடி, மஞ்சள், குங்குமம் இத்யாதிகளை அப்படியே தன் தலையோடு கால் வழிந்து எடுத்துத் தன்னுடைய திவ்ய ஹஸ்தத்தினாலேயே பிம்பமாகப் பிடித்து வைத்து உயிர் கொடுத்து உருவாக்கின மூர்த்தி. இப்ப டிப் பூர்ணமாக அம்பாள் ஸம்பந்தத்தில் உத்பவித்தும் அவர் கங்கையையும் அவளுக்கு ஸமமாக, இன்னொரு தாயாராகப் பார்ப்பது அவருடைய குணச்சிறப்பைக் காட்டுகிறது. ஸ்திரீ கள் அத்தனை பேரையும் தாயாராகவே பார்த்த சுத்த ப்ரஹ்மசர்ய மூர்த்தியான அவர், அவர்களில் முக்யமாக ஒன்று அம்பாள், இன்னொன்று அவளுக்கு எதிரியான கங்கை என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இப்படி அவர் இருவருக்குப் பிள் ளையான த்வைமாதுரராக இருப்பவர்.

நதிகளில் உருண்டு புரண்டு விளையாடி நீச்சலடிப்பதில் யானைகளுக்கு அலாதிப் பிரியம். குதிரை, மாடு, சிங்கம், புலி முதலானவற்றுக்கு இப்படிச் சொல்ல முடியாது. மஹிஷமா னால், குட்டையைக் குழப்பிக்கொண்டு சேற்றில் ஸந்தோஷப் படும். யானைக்குத்தான் நீர் விளையாட்டில் ரொம்பவும் இஷ்டம். அந்த ஒரு மிருகத்துக்குத்தானே தும்பிக்கை இருக் கிறது? அதிலே ஜலத்தை எடுத்து பீய்ச்சாங்குழல் அடிக்கிற மாதிரி வாரி வீசிக்கொண்டு அமர்க்களப்படுத்தும். தன்னு டைய அத்தனாம் பெரிய தேஹத்தைக் கொண்டு அனாயாஸ மாக நீந்தி விளையாடும். காடுகளில் கூட்டங்கூட்டமாக நதிகளுக்குப் போய் அல்லோலகல்லோலப்படுத்துவது யானை யின் வழக்கம். பாகவதத்தில் கஜேந்த்ர மோக்ஷக் கதையில் இப்படியொரு காட்சியை ரொம்பவும் இயற்கையாக வர்ணித் திருக்கும். யானைமுகராக இருப்பதால்தானோ என்னவோ விக்நேச்வரருக்கு கங்கா நதியிடம் புத்ர வாத்ஸல்யம்!

ஸாதாரணமாக யாராவது ஈவிரக்கம், அன்பு, அருள் இல்லாமலிருந்தால், 'நீயும் ஒரு அம்மாவின் வயிற்றில் பிறந்த

வனா?' என்று கேட்கிற வழக்கம். அம்மாவைச் சொல்லிப் பிள்ளையைக் குறிப்பிட்டால் பிள்ளை அன்புள்ளம், அருளுள்ளம் உள்ளவன் என்று அர்த்தம். நம்முடைய பிள்ளையார் இரண்டு அம்மாக்காரர் என்றால் அவர் இரட்டிப்பு மடங்கு அன்பும் அருளும் நிறைந்தவர் என்று அர்த்தம்!

இவர் 'த்வைமாதுரர்' என்றால் தம்பியான குமார ஸ்வாமிக்கோ 'ஷண்மாதுரர்' என்று பெயர். அதாவது, அவருக்கு ஆறு தாயார்கள். இந்த ஆறில் அம்பாள், கங்கா தேவி இருவருமே சேர்த்தி இல்லை. க்ருத்திகா நக்ஷத்ர தேவி களான 'கார்த்திகைப் பெண்டிர்' என்று சொல்கிற ஆறு பேர் தான் ஸுப்ரஹ்மண்யருடைய ஷண்மாதாக்கள். அவர் உத்பவித்தவுடன் இவர்களே அவருக்கு ஸ்தன்ய பானம் பண்ணுவித்ததால் அவர்களைத் தாயார்களாகக் கொண்டார். க்ருத்திகா தேவதைகளின் புத்ரரானதால்தான் அவருக்குக் கார்த்திகேயர் என்று பெயர் வந்தது.

விக்நேச்வரரின் மாதாக்கள், முருகனின் மாதாக்கள் ஆகிய வர்களைப் பற்றிச் சொல்லும்போது வேடிக்கையாக ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. இந்த இரண்டு பேரைப் போலவே பரமேச்வரனுக்கு மூன்றாவது குமாரராக ஒருத்தர் உண்டு. இப்போது நாளுக்கு நாள் ப்ரஸித்தி பெற்றுவரும் ஐயப்ப ஸ்வாமிதான் அவர். ஈச்வரனைப் பிதாவாகவும், மோஹினி ரூபத்தில் வந்த மஹாவிஷ்ணுவை மாதாவாகவும் கொண்டு உத்பவித்தவர் அவர். அவருடைய தாயார் உறவு விஷயமாகத் தான் வேடிக்கை. வேடிக்கை, வேடிக்கை என்று நான் சொன்னாலும் அவருக்கு ரொம்ப விசாரமளித்து வந்த ஒரு ப்ரச்னையாக அது இருந்தது.

கதை என்னவென்றால் —

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அப்பைய தீக்ஷிதர் என்று மஹான் இருந்தார். மன்னார்குடிப் பெரியவாளின் குலகூடஸ்த ராகச் சொன்ன அந்தப் பெரியவர்தான். அவர் அத்வைதியான போதிலும் சிவ உபாஸனையை விசேஷமாக வளர்த்துக் கொடுத்தவர். அவர் காலத்தில் சிவாராதனத்தை மட்டம்

தட்டியும் சிவாராதனம் செய்து வந்தவர்களை எதிர்த்தும் விஷ்ணு உபாஸனையானது 'aggressive' என்று சொல்லக்கூடிய விதத்திலேயே பரப்பப்பட்டு வந்ததால்தான் அவர் எதிர் நடவடிக்கையாக சிவோத்கர்ஷத்தை (சிவபெருமானின் உயர்வை) ஸ்தாபித்து நிறையப் பிரசாரம் பண்ணும்படியாயிற்று. அவருக்கு ஸம காலத்தவராகிய தாதாசாரியார் என்பவர் விஜயநகர ராயவம்சத்தின் கடைசி ராஜாக்களிடம் நிரம்பச் செல்வாக்குப் பெற்றுத் தீவிரமாக வைஷ்ணவப் பிரசாரம், மத மாற்றம் பண்ணி வந்ததுதான் சைவத்தை விசேஷமாக நிலைநாட்டும்படி தீக்ஷிதரைத் தூண்டியது. மற்றபடி, எதிராளிகளுக்கு ஒரேயடியாக சிவத்வேஷம் இருந்த மாதிரி அவருக்கு விஷ்ணு த்வேஷம் என்பது லவலேசமும் இருக்கவில்லை. சற்றுமுன் 'ரத்ன த்ரயம்' என்று சொன்னபடி ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாக – ஏனைய தேவதைகளுக்கெல்லாம் உச்சியிலுள்ள மும்மணிகளில் ஒருவராக – ச்ருதி, யுக்தி ப்ராமணங்கள் காட்டி தீக்ஷிதரே ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

ஒரு ஸமயம் தீக்ஷிதர், தாதாசாரியார் ஆகிய இரண்டு பேருடனும் ராஜா ஒரு கோயிலுக்குப் போனார். அந்த ராஜா விஜயநகரத்து ராமராயராகவோ, வேலூர் சின்னபொம்ம நாய்க்கராகவோ, தஞ்சாவூர் வீர நரஸிம்ஹ பூபாலராகவோ இருக்கலாம். ராஜா யார் என்பது கதைக்கு முக்யமில்லை. சைவம், வைஷ்ணவம் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும் தலைமை ஸ்தானத்தில் இருந்தவர்களான இந்த இரண்டு பேரை, இருவருமே நல்ல வித்வத் ச்ரேஷ்டர்களாக இருந்தவர்களை, ராஜா ஒரே ஸமயத்தில் தன்னோடு கோயிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனதுதான் முக்யம்.

கோயிலில் ஐயப்ப சாஸ்தாவின் பிம்பம் இருந்தது. அது ஒரு புது மாதிரியான பிம்பமாக இருந்தது. சாஸ்தா மூக்கின் மேல் விரலை வைத்துக் கொண்டு ரொம்பவும் விசாரத்துடன் என்னவோ யோசிக்கிற பாவனையில் விக்ரஹம் அமைந்திருந்தது.

'இது ஏன் இப்படிப் புது மாதிரியாக இருக்கிறது?' என்று ராஜா கேட்டார்.

கோயிலைச் சேர்ந்தவர்கள், 'இது பஹு காலத்துக்கு முந்திச் செய்த விக்ரஹம். இந்த விக்ரஹம் அடித்த ஸ்தபதிக்கு ஐயப்ப சாஸ்தா ஏதோ ஒரு விஷயமாக இப்படி தீர்க்க சிந்தனையில் இருப்பதுபோலத் தர்சனம் கிடைத்ததாம். அது என்ன விஷயம் என்று அவர் (ஸ்தபதி) தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால், தமக்கு தர்சனம் கிடைத்த பாவனையிலேயே இந்த மூர்த்தியைப் பண்ணி வைத்துவிட்டு, 'பிற்காலத்தில் ஸர்வஜ்ஞதை (அனைத்தறிவு) வாய்ந்த ஒரு பெரியவர் இங்கே வருவார். அவர் சாஸ்தாவின் விசாரம் எதைப் பற்றி என்ற ரஹஸ்யத்தை வெளிப்படுத்திவிடுவார். உடனே விக்ரஹம் மூக்கின் மேலிருந்து விரலை எடுத்துவிட்டு, எல்லாக் கோயில் களிலும் இருக்கிற மாதிரி ஆகிவிடும்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டாராம். அப்புறம் எத்தனையோ பெரியவர்கள் இங்கே வந்து (சாஸ்தாவின் தீவிர யோசனைக்கு) என்னென் னவோ காரணங்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனால் எதுவும் நிஜமான காரணமாக இல்லாததால் சாஸ்தா விரலை எடுக்கா மலே இருக்கிறார்' என்று சொன்னார்கள்.

ராஜா உடனே தாதாசாரியாரைப் பார்த்தார்.

அவர் அதன் உள்ளர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு தாமும் ஒரு காரணம் கற்பித்து ச்லோகமாகச் சொன்னார்:

விஷ்ணோ: ஸுதோஹம் விதிநா ஸமோஹம்
 தந்யஸ் – ததோஹம் ஸுரஸேவிதோஹம் I
ததாபி பூதேச ஸுதோஹம் ஏதைர்
 பூதைர் – வ்ருதச் சிந்தயதீஹ சாஸ்தா II

'சாஸ்தாவுக்கு என்ன விசாரம் என்றால் இதுதான்' என்று தாதாசாரியார், சாஸ்தா சொல்கிற மாதிரியே ச்லோகத்தை ஆரம்பித்துப் பண்ணியிருக்கிறார். சாஸ்தா என்ன சொல்கிறா ராம்? 'நான் விஷ்ணுவுக்குப் பிள்ளை ஆனபடியால். பிரம்மா வுக்கு ஸமதையானவன். இதனால் நான் தன்யனாக இருக் கிறேன். தேவர்கள் எல்லோராலும் வணங்கப்படுகிறேன். ஆனாலும்...'

'ததாபி' என்று ச்லோகத்தில் வருவதற்கு 'ஆனாலும்' என்று அர்த்தம். தன்னுடைய உயர்வுகளையெல்லாம் பற்றி சாஸ்தா

சொல்லிவிட்டு 'ஆனாலும்' போடுகிறாரென்பதால் இனிமேல் அவருடைய விசாரத்தின் காரணம் வரப்போகிறது என்று புரிகிறதல்லவா? இதிலேயே தாதாசாரியாருக்கு சிவ ஸம்பந்த மான விஷயங்களில் அபிப்ராயமில்லை என்பதும் தெரியவரும்!

'ஆனாலும்' போட்ட சாஸ்தா மேலே என்ன சொல்கிறார்?

'ஆனாலும் நான் சிவனுக்கும் பிள்ளை' – 'ததாபி பூதேச ஸுதோஹம்'. சிவனுக்கு எத்தனையோ பேர். நல்ல நல்ல பேராக சிவன், ஈச்வரன், சம்பு, பசுபதி, ஸாம்பன், நடராஜா, தக்ஷிணாமூர்த்தி என்று எத்தனையோ இருக்க, 'பூதேசன்' என்ற பேரே ச்லோகத்தில் கொடுத்திருக்கிறது. பூதக் கூட்டங்களின் தலைவன் என்று ஈச்வரனைச் சொல்லி, 'அப்படிப்பட்டவனின் பிள்ளையாகவும் நான் இருக்கிறேனே!' என்று ஐயப்ப ஸ்வாமி அங்கலாய்த்துக் கொள்கிற மாதிரி ச்லோக வாக்யம் போகிறது.

பூதங்களையும் அடக்கி அவற்றுக்குத் தலைவராக ஒருவர் இருக்கிறாரென்றால் உண்மையில் அதுவும் அவருடைய உயர்ந்த ப்ரபுத்வ சக்தியை, அதிகார சக்தியைக் காட்டி அவருக்குப் பெருமை தருவதுதான். பரமேச்வரன் ஸத்துக்களை பூதங்கள் ஹிம்ஸை செய்யாமல் அவற்றை அடக்கி வைத்து லோக ரக்ஷணம் செய்கிறவர்தானேயன்றி அவற்றை இஷ்டப் படி செய்யுமாறு அவிழ்த்துவிடுகிறவரில்லை. நம்மைக் கெட்ட சக்திகள் தாக்காதபடி அவர் பிடித்து வைத்துக்கொண்டு அடக்கி அதிகாரம் செய்கிறாரென்பதைத்தான் அவர் பூதேச ராக இருப்பது காட்டுகிறது.

பூதேசனாகிய பரமேச்வரனுக்கே மஹாதேவன் என்றும் பெயர். தேவர்களிலெல்லாம் பெரியவர் அவர். தன்னுடைய மூன்று பிள்ளைகளில் ஒரு பிள்ளையை, ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியை, தேவ ஸேனைகளுக்கெல்லாம் அதிபதியாக நிய மித்தார். பூதப்படைகளை இரண்டாகப் பிரித்து ஒரு கணத்தின் அதிபதியாக கணபதியை வைத்தார். 'பூத கணாதி ஸேவிதம்' என்று அவரை ஸ்தோத்திரிக்கிறோம். பூத கணங்களிலேயே இன்னொரு பகுதிக்கு ஐயப்ப சாஸ்தாவை அதிபதியாக நியமித் தார். மலையாள தேசத்தில் ஐயப்பனை 'பூதநாதன்' என்றும் சொல்வார்கள்.

எளிதில் அடங்காத பூதப்படைகளை அடக்கி வைப்பது சாஸ்தாவுக்குப் பெருமை தருகிற விஷயந்தான். உக்ர குணமுடைய க்ஷுத்ர (சில்லுண்டி) தேவதைகள் ஊருக்குள் போய் உத்பாதம் விளைவிக்காதபடி அவற்றை அடக்கித் தம்மிடம் வைத்துக்கொண்டு கிராம எல்லையில் காவல் தெய்வமாக உள்ள சாஸ்தா பெருமிதப்பட வேண்டிய லோகோபகாரம் தான் செய்கிறார். ஆனால் சிவ ஸம்பந்தமான விஷயங்களில் தாதாசாரியாருக்கு அபிப்ராயமில்லாததால் இதுதான் சாஸ்தா தீர்க்க சிந்தனையில் மூக்கில் விரலை வைத்திருப்பதற்குக் காரணம் என்று ச்லோகம் பண்ணி முடித்துவிட்டார்: 'மிகவும் உயர்வுக்குக் காரணமாக, நான் விஷ்ணு புத்ரனாயிருந்து, பிரம்மாவுக்கு ஸமானனாயிருந்தும், தேவ ஸமூஹத்தினரால் போற்றப்படுபவனாயிருந்தும்கூட பூதத் தலைவனின் ஸுதனாகவும் இருக்க நேர்ந்துவிட்டதால் எப்போதும் பூதகணங்களால் சூழப்பட்டவனாக இருக்கிறேனே!' – ஏதைர் பூதைர் வ்ருத: என்று ச்லோகத்தில் வருவதற்கு 'இந்தப் பூதங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறேன்' என்று அர்த்தம். 'இப்படி இருக்கும்படியாகி விட்டதே என்றுதான் சாஸ்தா மூக்கிலே விரலை வைத்துக்கொண்டு விசாரத்துடன் சிந்திக்கிறார்: 'சிந்தயதீஹ சாஸ்தா' என்று தாதாசாரியார் முடித்துவிட்டார்.

ஆனால் சாஸ்தா பிம்பம் அதைக் கேட்டு மூக்கின் மேல் வைத்திருந்த விரலை எடுத்துவிடவில்லை. ஏனென்றால், நாம் ஆலோசனை பண்ணிப் புரிந்துகொண்ட மாதிரி, பூதங்கள் சூழக் காவல் தெய்வமாக இருந்துகொண்டு ஒரு கிராமத்தைக் காப்பாற்றிக் கொடுப்பது சாஸ்தாவின் பெருமைக்குத்தான் காரணமே தவிர, விசார யோசனைக்குக் காரணமாகாது.

சாஸ்தா விக்ரஹம் தாதாசாரியார் சொன்ன காரணத்துக்கு விரலை எடுக்காமலிருந்தவுடன் ராஜா அப்பைய தீக்ஷிதரைப் பார்த்தார். அவருக்குக் காரணம் ஸ்புரித்தது. உடனே ச்லோக ரூபமாக அதைத் தெரிவித்தார். தாதாசாரியார் சொன்ன மாதிரியே இவரும் சாஸ்தாவின் வசனமாகவே ஆரம்பித்துச் சொன்னார்:

அம்பேதி கௌரீம் அஹம் ஆஹ்வயாமி
பத்ந்ய பிதுர் – மாதர ஏவ ஸர்வா: I

கதம் நு லக்ஷ்மீம் இதி சிந்தயந்தம்
சாஸ்தாரம் ஈடே ஸகலார்த்த ஸித்த்யை II

சாஸ்தா விசாரப்பட்டுக் கொண்டு, 'இதென்னடா, இதற்கு வழிகாண முடியாமலிருக்கிறதே!' என்று மூக்கிலே விரலை வைத்து யோசித்துக் கொண்டு என்ன சொன்னதாக தீக்ஷிதர் சொல்கிறார்?

'கௌரியான சிவ பத்னியை நான் அம்மா என்று கூப்பிடுகிறேன். 'அம்பேதி', 'அம்பா இதி' – அம்மா என்று. 'ஆஹ்வயாமி' அழைக்கிறேன். விஷ்ணு போட்டுக் கொண்ட மோஹினி ரூபம்தான் வாஸ்தவத்தில் என்னைப் பெற்றெடுத்த தாயாரானாலும், தகப்பனாருக்கு எத்தனை பத்னிகள் இருந்தாலும் அத்தனை பேரும் மாத்ரு ஸ்தானம் என்பதால் என் தகப்பனரான ஈச்வரனுக்குப் பத்னியான பராசக்தியையும் நான் தாயாராகக் கொள்ளுகிறேன்.' விக்நேச்வரர் இப்படித்தானே கங்கையைத் தாயாராகக் கருதினார்!

'ஈச்வரனை அப்பாவாகவும், மஹாவிஷ்ணுவை அம்மாவாகவும் கொண்ட எனக்குப் பராசக்தி என்ன உறவுமுறை என்று யோசித்துக் குழம்ப வேண்டிய அவசியமில்லை. '**பத்ந்ய பிதுர் மாதர ஏவ ஸர்வா**' – பிதாவின் பத்னிகள் எல்லாருமே தாயார்கள்தான். அதனால் பராசக்தியிடம் அம்மா என்று உறவு பாராட்டுகிறேன்: **அம்பேதி கௌரீம் அஹம் ஆஹ்வயாமி**.

'ஆனால் என்ன உறவுமுறை சொல்வது என்று புரியாமல் யோசித்துக் குழம்பும்படியாக இன்னொன்று இருக்கிறது. அது என்ன? யாருக்கு உறவுமுறை வகுத்துக் கூற முடியவில்லை?'

'**லக்ஷ்மீம்**.'

'லக்ஷ்மிக்குத்தான்.'

'லக்ஷ்மியை எப்படி அழைப்பேன்? **கதம் நு லக்ஷ்மீம்**?'

இதுதான் சாஸ்தாவின் விசாரம் மூக்கில் விரலை வைத்துக் கொண்டு, 'இதற்கு எப்படியடா 'ஆன்ஸர்' கண்டுபிடிப்பது?'

என்று அவர் யோசிப்பது எதற்கென்றால், தாம் லக்ஷ்மியை என்ன உறவுமுறை சொல்லிக் கூப்பிடுவது என்பது புரியாத தால்தான்!

நமக்கும் புரியத்தானே இல்லை?

ஏன்?

லக்ஷ்மி யார்? மஹாவிஷ்ணுவின் பத்னி. மஹாவிஷ்ணு யார்? அவர் சாஸ்தாவுக்கு என்ன ஆகணும்? அம்மா ஆகணும். ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுதான் மோஹினியாகிப் பரமேச்வரனி டத்தில் இவரைப் பெற்றார். அதனால்தானே இவருக்கு ஹரிஹரபுத்ரன் என்று பேர்? ஸரி, அப்படியானால் லக்ஷ்மி இவருக்கு என்ன ஆகணும்?

அம்மாவின் பத்னி ஆகணும்.

வேடிக்கை என்றேனே அது இதுதான். அப்பாவின் பத்னி, சித்தப்பாவின் பத்னி, மாமாவின் பத்னி, அண்ணாவின் பத்னி என்றெல்லாந்தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இவர்களை அம்மா, சித்தி, மாமி, மன்னி என்பது போல உறவு சொல்லிக் கூப்பிடுகிறோம். அம்மாவின் பத்னி என்று எங்கேயாவது யாருக்காவது ஓர் உறவைக் கேள்விப்பட்டதுண்டா? இந்த சாஸ்தா ஒருத்தருக்குத்தான் இப்படி உலகத்திலேயே இல்லாத விசித்ரமாக அம்மாவுக்குப் பத்னி என்று லக்ஷ்மி இருக்கிறாள்! அவளை இவர் என்ன உறவு சொல்லிக் கூப்பிடுவார்?

'கதம் நு லக்ஷ்மீம்?' – லக்ஷ்மியை என்னவென்று கூப்பிடு வேன்? 'நு' போட்டால் ஸந்தேஹக் குறி.

'இதி சிந்தயந்தம் சாஸ்தாரம்' என்றிப்படி விசாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஐயப்ப சாஸ்தாவை; 'ஈடே' – போற்றி வழிபடுகிறேன்.

'ஸகலார்த்த ஸித்த்யை சாஸ்தாரம் ஈடே' என்று முன்பின் னாகச் சேர்த்து அர்த்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். 'எல்லா விதமான புருஷார்த்தங்களும் ஸித்திப்பதற்காக சாஸ்தாவைப் போற்றி வழிபடுகிறேன்' என்று தீக்ஷிதர் முடித்தார்.

பிள்ளையார் ஸமாசாரத்தில் ஏகமாக ஐயப்பனை இழுத்து விட்டுவிட்டோமே என்று பார்த்தால், 'எல்லாம் அதற்கும் இதற்கும் ரொம்ப ஸம்பந்தந்தான்' என்று ஸமாதானம் பண்ணு கிற மாதிரி, பிள்ளையார் ச்லோகத்தில் 'ஸர்வார்த்த ப்ரதிபா தன சதுர'ராக அவரைச் சொல்லியிருக்கிறதென்றால் இங்கே சாஸ்தாவை 'ஸகலார்த்த ஸித்தி' தருபவராகச் சொல்லி இரண் டையும் சேர்த்து முடிச்சுப் போட்டிருக்கிறது. சாஸ்தா ச்லோகத்தைப் பண்ணினவருடைய வம்சத்தில் வந்தவர்தான் பிள்ளையார் ச்லோகத்தைப் பண்ணினவர்.

தீக்ஷிதர் ச்லோகத்தில் தெய்வ பேதம், அது உசத்தி – இது தாழ்த்தி என்கிற அபிப்ராயங்கள் எதுவுமில்லை. அம்பாளை யும் லக்ஷ்மியையும் ஒருபோலச் சொல்லியிருக்கிறார். அதோடு தீக்ஷிதர் ச்லோகத்தில் புத்தியை மட்டும் காட்டாமல், பக்தியை யும் காட்டி 'ஸகலார்த்த ஸித்திக்காக சாஸ்தாவை வழிபடுகி றேன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். எதற்காக மூக்கில் விரலை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரென்று 'அர்த்தம்' தெரியாத போது, ஸகல 'அர்த்தமும்' ஸித்திப்பதற்காக அவரையே வேண்டிக் கொள்வதாகச் சொல்வது, அவர் க்ருபை இருந்தா லொழிய அவரைப் பற்றிய ரஹஸ்யத்தை நம் புத்தி சாதுர்யத் தால் மட்டும் கண்டுபிடித்துவிட முடியாது என்பதையும் பணிவோடு உணர்த்துகிறது.

இதெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தீக்ஷிதர் காட்டியிருக்கிற காரணம்தானே நிஜமாகவே எந்த மேதாவியாலும் கண்டு பிடிக்க முடியாத புதிராக இருக்கிறது? அம்மாவுடைய பத்னி என்பது என்ன உறவு என்று எத்தனை யோசித்துப் பார்த்தா லும் பதில் கிடைக்குமா?

வாஸ்தவத்திலும், விடையில்லாத இந்தக் கேள்வி சாஸ்தா வுக்கு எழும்பித்தான் அவர் ஒரே விசாரமாக யோசித்துக் கொண்டு மூக்கிலே விரலுடன் ஸ்தபதிக்குக் காட்சி கொடுத்து ஸ்தபதி அப்படியே சிலை அடித்திருந்தார். ஆகையால் இப்போது தீக்ஷிதர் அந்த உண்மைக் காரணத்தைக் கண்டு பிடித்துச் சொன்னாரோ இல்லையோ, பிம்பம் மூக்கின் மேலிருந்த விரலை எடுத்துவிட்டு, எல்லா ஆலய சாஸ்தா மூர்த்திகளும் இருக்கிற மாதிரி கையை வைத்துக் கொண்டு

விட்டது!

ஒரு விக்ரஹம் ச்லோகம் கேட்டு மூக்கிலிருந்து விரலை எடுத்தது என்றால், கூடியிருந்தவர்களெல்லாம், 'இப்படியும் ஓர் அதிசயமுண்டா?' என்று மூக்கின்மேல் விரலை வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்!

த்வைமாதுரர் என்று பிள்ளையாரைச் சொல்லப்போக, அவருடைய ஒரு ஸஹோதரர் ஷண்மாதுரராயிருப்பது நினைவு வந்து, அப்படியே இன்னொரு ஸஹோதரரான சாஸ்தாவுக்கு மாதாவின் பத்னி என்று ஓர் உறவு இருந்ததில் கொண்டு விட்டுவிட்டது!

பரமேச்வரனின் மூத்த புத்திரரை நினைக்கும்போது மூன்று பிள்ளைகளையுமே ஸ்மரிக்க நேர்ந்தது விசேஷம்.

ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுரோ த்வைமாதுரோ அவ்யாத் ஸ ந: என்று விக்நேச்வர ஸ்தோத்ரத்தின் மூலம் தத்ஹேது ந்யாயத்தை எடுத்துக்காட்டும் 'ந்யாயேந்து சேகர' ச்லோகம் முடிகிறது. 'த்வைமாதுரோ அவ்யாத் ஸ ந' என்றால் 'இரண்டு தாயார்களை உடையவரான விக்நேச்வரர் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும்' என்று அர்த்தம்.

ச்லோகத்தின் முதல் மூன்று வரிகளில் அது விக்நேச்வரரைப் பற்றியது என்று பெயரைக் குறிப்பிட்டு வெளிப்படக் காட்டாமல், 'மற்ற தேவதைகளில் ஒன்றைப் பூஜிக்க விரும்புகிறவர்கள் கூட அந்தப் பூஜைக்கு ஏற்படக்கூடிய இடையூறை நீக்கிக் கொள்வதற்காக எவருடைய திருவடித் தாமரைகளைப் பூஜிக்க வேண்டியது அவச்யம் என்று கருதுகிறார்களோ, இப்படிப் பட்ட பக்தர்களில் தத்ஹேது ந்யாயமும் தெரிந்தவராக உள்ளவர்கள் மற்ற தேவதா பூஜையே வேண்டாம் என்று எவரொருத்தரையே பர தெய்வமாகப் பூஜிப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறார்களோ' என்று சொல்லிவிட்டு, 'எவர்', 'எவர்' என்று பெயரைச் சொல்லாமல் குறிப்பிட்ட அவரை நாலாம் வரியில் 'அவர் இவர்தான், த்வைமாதுரராக இருக்கப்பட்ட விக்நேச்வரர்தான்' என்று வெளிப்படப் பெயர் சொல்லி 'இப்படியாகப்பட்டவர் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும்: **அவ்யாத் ஸ ந:**' என்று முடித்திருக்கிறது. '**யத் பாத பங்கேருஹ:**' – எவருடைய

திருவடித் தாமரைகளை; 'தேவம் யம் ஏகம் பரம்:' – எவரை ஏக பர தேவதையாக – என்று சொல்லி அப்புறம் '**த்வைமாதுரோ ஸ: ந: அவ்யாத்:**' – த்வைமாதுரரான அவர் நம்மை ரக்ஷிப்பாராக' என்று நன்றாக அடையாளம் புரிய வைத்து முடித்திருக்கிறது.

அப்யந்யாமரமாரிராதயிஷ தாம் யத்பாதபங்கேருஹ
த்வந்த்வாராதநமந்தராய ஹதயே கார்யம்
த்வவச்யம் விது: I
தத்தேதோரிதி நீதிவித்து பஜதே தேவம் யமேகம் பரம்
ஸர்வார்த்தப்ரதிபா தநைகசதுரோ த்வை மாதுரோ
(அ)வ்யாத்ஸ ந: II

கதை சொல்வார்கள். ஒருவன் யாசகத்துக்காக நவாபின் அரண்மனைக்குப் போனானாம். 'கொஞ்சம் காத்திரு. நவாப் நமாஸ் பண்ணப் போயிருக்கிறார்' என்று ஆட்கள் சொன்னார்களாம். 'அப்படியா ஸமாசாரம்? நாம் வேண்டுமானதைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ள நவாபிடம் வந்தால், அவரும் தமக்கு வேண்டுமானதற்காக அல்லாவிடம் பிரார்த்திக்கத்தான் வேண்டியிருக்கா? அப்படியானால் நம்மைப் போலவே யாசகராக வுள்ள இந்த நவாபிடம் கை நீட்டாமல் நாமும் நேராக அந்த அல்லாவிடமே வேண்டிக் கொள்ளலாமே!' என்று சொல்லி விட்டு யாசகன் போய்விட்டானாம்.

ஏறக்குறைய இந்த மாதிரிதான், 'ஏனைய தேவர்களும் தங்கள் கார்யம் நிர்விக்னமாக நடக்க வேண்டுமென்பதற்காக விக்நேச்வரரை நமஸ்காரம் பண்ணுகிறார்களென்னும்போது, நாம் ஒவ்வொரு கார்யத்துக்காக இவர்களில் ஒவ்வொரு தேவதையை வேண்டுவதைவிட இந்த எல்லாக் கார்யங்களுக்காகவும் விக்நேச்வரர் ஒருத்தரையே வழிபட்டு விடலாம்' என்பது.

பிள்ளையாரை விஷயமாக எடுத்துக்கொண்டு அவருடைய பெருமையிலேயே மனஸைச் செலுத்தி நாமும் பெருமைப்படும் போது இப்படிச் சொன்னாலும், பொதுவாக நம் மனப்பான்மை ஒவ்வொரு விதமான பலனுக்கு அதற்கென்றே விசேஷமாக ஏற்பட்டுள்ள தேவதையைப் பிரார்த்திப்பதாகத் தான் இருக்கும். அதில் தப்பில்லை. அந்தப்படியே பண்ண

லாம். அதோடு, இஷ்ட தேவதை என்று ஒவ்வொருத்தருக்கும் தனியான பிடிப்பு இருப்பதாக ஒன்று இருக்கும். குலதேவதை என்று வம்சாவளியாக ஒன்று இருக்கும். இந்தத் தேவதைகளை அவசியம் பூஜிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனாலும் எந்தத் தேவதையின் பூஜையானாலும் முதலில் 'சுக்லாம் பரதரம்' குட்டிக் கொள்ளாமல் முடியாது. எந்த ஸ்வாமியிடம் எதற்காகப் போய் நிற்க வேண்டுமானாலும், அதற்கு முன்னாடி, அந்த ஸ்வாமியும் தான் க்ருதக்ருத்யராவதற்காக எந்த ஒரு ஸ்வாமியிடம் போய் நிற்க வேண்டியிருக்கிறதோ, அந்தப் பிள்ளையாரிடம் நாம் போய் நின்று பிரார்த்தித்து நமஸ்காரம் பண்ணித்தானாக வேண்டும்.

கண்டனத்திலும் கண்ணியம்

மன்னார்குடிப் பெரியவாள் நம்முடைய அத்வைத வித்யையைத் தர்க்க சாஸ்த்ர பூர்வமாக நிலைநாட்டப் புஸ்தகம் எழுதினபோது, ஆரம்பத்திலேயே ஒரு தர்க்க விதியை – தத்ஹேது ந்யாயத்தை – பக்தி ச்லோகத்தில் அழகாக நுழைய விட்டிருக்கிறார். தர்க்கம் மாதிரியான அறிவாராய்ச்சிகளும் தெய்வபக்திக்கு அடங்கியே போக வேண்டுமென்று காட்டுவது போல இருக்கிறது.

இந்தப் பக்தி விசேஷத்தால்தான் அவர் மஹாபுத்திமானாக இருந்தும் கொஞ்சங்கூட அஹங்காரமோ, கர்வமோ இல்லாமலிருந்தார். இதைப் பற்றி முன்னேயே சொன்னதில் குறிப்பாக ஒன்றைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது, ரொம்ப அறிவாளியாக இருந்து, ஏதோ ஒரு நூலுக்கு மறுப்பு நூலாக வாதப்ரதிவாதங்களை வீசி ஒருத்தர் எழுதுகிறாரென்றாலோ, அல்லது வித்வத்ஸதஸில் மற்ற வித்வான்களோடு வாதம் நடத்துகிறாரென்றாலோ, அப்போது எதிராளிகளைத் தாக்குத் தாக்கு என்று தாக்குவதிலும் தங்களுடைய புத்தி வன்மையைக் காட்டுவதே இயற்கை. குத்தலாக – பரிஹாஸமாகவும், 'பிச்சு

வாங்குவது' என்றபடி நேராகவே கண்டித்தும் எழுதுவதில் அனேக வித்வான்களுக்கு ருசி ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இந்த அம்சத்தில் இந்தப் பெரியவர் மாதிரி எவராவது அத்தனை ஸாத்விகமாகக் கண்டனம் தெரிவிக்க முடியுமா என்றே இருக்கிறது. வாத-ப்ரதிவாதங்கள் எதற்கு என்று அவர் எங்கேயோ ஒதுங்கியிருக்கவில்லை. ஸத்யமான தத்வங்களை நன்றாக ப்ரகடனம் பண்ணத்தான் வேண்டும் என்று, வித்வத் ஸதஸ்களில் கலந்து கொண்டு மாற்று அபிப்ராயக்காரர்களைத் தோற்றுப்போகப் பண்ணியவர் அவர். கண்டன க்ரந்தங்களும் எழுதினவர். 'ந்யாயேந்து சேகர'மே அப்படியொன்றுதான். அப்பைய தீக்ஷிதரைப் போலவே அத்வைதம், சிவ பக்தி ஆகிய இரண்டையும் நிலைநாட்டி அவர் வாதம் செய்யவும், புஸ்தகங்கள் எழுதவும் வேண்டியிருந்தது. 'ந்யாயேந்து சேகரம்' அத்வைத விஷயமானது. 'துர்ஜநோக்தி நிராஸம்' என்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். அது சிவ ஸம்பந்தமானது. அவர் காலத்திலிருந்த இன்னொரு பெரிய பண்டிதர்★ – அவரும் 'மஹாமஹோபாத்யாய' பட்டம் வாங்கினவர். ஸ்மார்த்தராகப் பிறந்தபோதிலும் அத்வைதம், ஸன்னியாஸம், சிவபக்தி ஆகிய எல்லாவற்றையும் கண்டிப்பவராக இருந்தார். அவர் சிவாராதனையை ஒரே தூஷணையாக தூஷித்து எழுதினார். அப்போது பலர் நம்முடைய 'பெரியவா'ளிடம் விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டதன் பேரிலேயே அவர் 'துர்ஜநோக்தி நிராஸம்' எழுதி, சைவத்துக்கு விரோதமான அபிப்ராயங்களைத் தகர்த்தெறிந்தார். அப்படியிருந்தும், அந்த எதிர்க் கட்சிக்காரப் பண்டிதர் ரொம்பவும் கடுமையாக சிவாராதனத்தைத் தாக்கிப் பல பேர் மனஸைப் புண்படுத்தியிருந்துங்கூட, இவரோ புத்தி ரீதியில் பாயிண்டுக்கு மேல் பாயிண்டாகக் கொடுத்துக் கொண்டே போய்தான் எதிர் வாதத்தை வென்றாரே தவிர, தூஷணையாக – த்வேஷமாக ஒரு வார்த்தைகூட எழுதவில்லை. புத்திமானாக இருந்தவர் கனிந்த பக்திமானாகவும் இருந்ததன் விசேஷம்! கண்டனத்திலும் கண்ணியம் தப்பாதவர் என்று பெரிய கீர்த்தி பெற்றார்.

'ந்யாயேந்து சேகர'த்திலுள்ள மங்கள ச்லோகம் சொன்னேன். சொல்கிறபோது இந்துசேகர ஸம்பந்தமுள்ளதாகவே

★ திருவிசைநல்லூர் ராமஸுப்பா சாஸ்திரிகள்

பிள்ளையாரின் விளையாட்டை வர்ணிக்கும் இன்னொரு ச்லோகம் ஞாபகம் வந்தது.

தத்வம், தர்க்கம் பார்த்ததற்கு மாற்றாக அந்த விளையாட்டையும் சொல்கிறேன்.

'இந்து சேகரம்' என்றால் சந்திரன் இடம் பெற்றுள்ள சிரஸ் என்று அர்த்தம். பரமேச்வரன்தான் இப்படி இந்து சேகரனாக இருக்கிறானென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்தது. ஞானப் பாலுண்ட குழந்தை முதல் பாட்டிலேயே 'தூவெண்மதி சூடி' என்று சொல்லியிருப்பது இதனால்தான். ஈச்வரன் ஜடாபாரத் திலே சூட்டிக் கொண்டிருக்கிற சந்திர கலையுடனேயே விக்நேச் வரக் குழந்தை பண்ணிய விளையாட்டைப் பற்றி ஒரு ச்லோகம் சொல்கிறேன். லோகத்துக்கெல்லாம் ஸந்தோஷம் கொடுக்கிற விளையாட்டு. ஸர்வ லோகத்துக்கும் தாய் - தந்தையராக இருக்கப்பட்ட அம்பாளும் ஈச்வரனும் ப்ரியத் திலே ஒன்று கூடினால் அதைப் போல லோகத்துக்கு ஸந்தோ ஷம் எதுவுண்டு? அப்படிப்பட்ட ஸந்தோஷத்தை பாலக்ரீடை யால் (குழந்தை விளையாட்டால்) கணபதி உண்டாக்கியதாக ச்லோகம்.

காவ்ய மரபிலே சில உண்டு. நாயகனும் - நாயகியும், தமிழில் தலைவன் - தலைவி என்பார்கள் - எப்போதும் ப்ரியமாயிருந்து ஆனந்தமாகக் காலத்தைப் போக்கிக் கொண்டி ருந்தார்கள் என்றால் காவ்யத்தில் ரஸம் போத மாட்டேனென் கிறது. அவர்கள் நடுவிலே கொஞ்சம் பிரிந்து போனார்கள், அப்புறம் சேர்ந்தார்கள் என்றால் ரஸம் ஏற்படுகிறது. பிரிவதில் இரண்டு விதம். எவனோ ஒரு ராவணன் (நாயகியைத்) தூக்கிக் கொண்டு போகிறான், அல்லது ஒரு மாதவியிடம் மயங்கி (நாயகன்) பிரிந்து போகிறான் என்பது ஒரு விதம். இது மனஸுக்கு ரொம்பக் கஷ்டம் தருவதாக இருப்பது. இது சோக ரஸம். பிரிந்திருக்கிறோமே என்ற சோகத்தில் நாயகனோ, நாயகியோ, இரண்டு பேருமேயோ தாபப்படுவதற்கு 'விப்ர லம்பம்' என்று பெயர். இப்படி ஒரே சோகமாக இல்லாமல் வினோதமான ரஸக்கலவையாகப் பொய்க் கோப ரஸம், அதிலேயே கொஞ்சம் ஹாஸ்யரஸம், அங்கங்கே ஓரொரு இழை சோகரஸம், உள்ளுக்குள்ளே பார்த்தால் அதிலேயே

ச்ருங்கார ரஸம் என்றிப்படி எல்லாம் சேர்ந்து நாயக – நாயகிகள் தங்களுக்குள்ளேயே சண்டை போட்டுக் கொண்டு பிரிந்தாற் போலிருப்பதுமுண்டு. 'ப்ரணய கலஹம்' என்று இதைச் சொல்வார்கள். தமிழில் ஊடல் என்பார்கள்.

பொய்க் கோபத்தில் இப்படிப் பிரிந்துபோன பிற்பாடு இரண்டு பேருக்கும் சேரணும் என்று தாபம் உண்டாகிவிடும். ஆனால் தங்களைக் குறைத்துக் கொண்டு மானத்தை, கோபத்தை விட்டு ஸமாதானமாகப் போவதற்கும் மனஸ் இடம் கொடுக்காது. எப்படியாவது, ஏதாவது ஸந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டு ஒன்றுசேரும்படியாக ஆகாதா, ஆகாதா என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஸாமர்த்யசாலியான கவியாக இருந்தால் ரொம்பவும் அழகாக அப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தை ஜோடித்து இரண்டு பேரையும் ஒன்றுசேர்த்து விடுவார். இதிலே ரஸிக ஜனங்களுக்கும் மிகுந்த திருப்தி உண்டாகும்.

இம்மாதிரிதான் பரமேச்வரனுக்கும் அம்பாளுக்குமே ஊடல் ஏற்பட்டிருந்த ஒரு ஸமயத்தில் சந்திர மௌளியான பிதாவின் தலையிலுள்ள பிறைச் சந்திரனோடு பிள்ளையார் லீலை பண்ணப் போக, லோகத்தின் மாதா – பிதாக்கள் கோபத்தை மறந்து ஒன்றுசேரும்படி ஆயிற்று என்று ச்லோகம் இருக்கிறது.

அந்த ச்லோகம் எந்தப் புஸ்தகத்திலிருக்கிறது என்பதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லணும்.

மைஸூர் ராஜ்யத்தில் சாமராஜ நகரில் ராம சாஸ்த்ரி என்று ஒரு கவி இருந்தார். அவர் ராவணனுக்கும் ஸீதைக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ரூபத்தில் ஒரு சின்னக் காவ்யம் செய்திருக்கிறார். 'ஸீதா – ராவண ஸம்வாதம்' என்று அதற்குப் பேர். பேரில் 'ஸீதா' என்று முதலில் சொல்லியிருந்தாலும் அவள் ஸம்பாஷிப்பது ரொம்பக் குறைவு. ராவணன்தான் நிறையப் பேசுவது. அதோடு ராவணன்தான் ஒவ்வொரு விஷயமாக எடுத்துக்கொண்டு முதலில் பேசுவான். அப்புறந்தான் ஸீதை அவன் சொன்னதை அப்படியே நிராகரித்து ரத்னச் சுருக்கமாக பதில் கொடுப்பாள். ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் இப்படி முதல் மூன்று வரி ராவணனின் பேச்சாக, கூற்றாக இருக்கும். நாலாம்

வரி மட்டுமே ஸீதை சொன்னதாக இருக்கும். ஆனாலும் தெய்விகமான பாத்ரங்களுக்கே அக்ரஸ்தானம் (முதலிடம்) தரவேண்டும் என்ற முறைப்படி அவள் பெயரை முதலில் வைத்து, 'ஸீதா ராவண ஸம்வாதம்' என்று புஸ்தகத்துக்குத் தலைப்புக் கொடுத்திருக்கிறது. 'ஸீதா ராவண ஸம்வாத ஜரீ' என்று ஒரு 'ஜரீ' சேர்த்துச் சொல்வார்கள். 'ஜரீ' என்றால் அருவி. ச்லோகங்கள் அருவிபோல – சொற்பொழிவு என்று சொல்கிறார்களே, அதுபோல பெருகி வருவதால் காவ்யத்துக்கு 'ஜரீ' என்று அடைமொழி.

ப்ரதி ச்லோகத்திலும் முதல் மூன்று வரியில் ராவணன், ஒன்று தன்னைப் பற்றி 'ஓஹோ' என்று உசத்தி ப்ரகடனம் பண்ணிக் கொள்வான்; அல்லது ராமரை மட்டந்தட்டி ஏதாவது சொல்வான்.

நாலாம் வரியில் ஸீதை அதை அப்படியே நிராகரணம் செய்துவிடுவாள் என்றேனே, அவள் சொல்கிற அந்த வாக்யத்தில்தான் இந்தக் காவ்யத்தின் தனிச் சிறப்பே இருக்கிறது. கவியின் ஸாமர்த்யம் அந்த ஈற்றடியில்தான் இருக்கிறது.

ராவணன் ஒன்று சொல்ல, ஸீதைபாட்டுக்கு அதை ஆக்ஷேபித்து வேறே என்னவோ தன் வசனமாகச் சொல்ல மாட்டாள். கவி இதை அந்த மாதிரிப் பண்ணவில்லை. பின்னே அவள் என்ன பண்ணுவாள், சொல்லுவாள்? ராவணனைப் பார்த்து, 'நீ சொன்ன வார்த்தைகளிலிருந்தே ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தை எடுத்துவிடு; அல்லது அவற்றோடு ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தைச் சேர்த்துவிடு; இல்லாவிட்டால் ஓர் எழுத்துக்குப் பதில் இன்னொன்றைப் போட்டுக் கொள், இப்படிப் பண்ணிப் பார்த்தாயானால் அதுதான் என் பதில்' என்று சொல்லுவாள். இம்மாதிரிப் பண்ணிப் பார்த்தால் ராவணன் சொன்னதன் அர்த்தம் அப்படியே மாறிப் போய்விடும். அவன் தன்னை உசத்திச் சொல்லிக் கொண்டது, ஸீதை ஏற்படுத்திய ஒரே எழுத்து வித்யாஸத்தினால், அப்படியே மாறிப்போய், அவன் எவ்வளவு நீசன் என்று காட்டுவதாக ஆகிவிடும்; அதேபோல ராமரை அவன் மட்டந்தட்டிச் சொன்னதும் மாறி அவருடைய

உயர்வைச் சொல்லும் புகழ்மொழியாகி விடும்★.

உதாரணம் காட்டினால்தான் புரியும்: 'எனக்கு ரொம்ப புத்தி ஜாஸ்தி' என்று ஒருத்தன் சொல்கிறான். இன்னொருத்தன், 'ஜா-வுக்குப் பதில் 'நா' போட்டுக்கோ!' என்று கிண்டல் பண்ணுகிறான். என்ன ஆகும்? 'புத்தி நாஸ்தி' என்றாகிவிடுமல்லவா? ஓர் எழுத்துக்குப் பதில் இன்னொன்றைப் போடுவதில் அர்த்தம் அடியோடு மாறிவிடுவதற்கு இது எடுத்துக் காட்டு.

'ராம' என்ற பெயரில் வரும் ரா-ம என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள்தான் முறையே அஷ்டாக்ஷர, பஞ்சாக்ஷரங்களுக்கு ஜீவனான அக்ஷரங்கள் என்று காட்டுவதற்கு ஒன்று சொல்வார்கள். 'அந்த இரண்டு மந்த்ரங்களிலிருந்து ரா-ம என்ற எழுத்துக்களை எடுத்துவிட்டுப் பாருங்கள். அர்த்தத்தின் ஜீவனே போயிருக்கும்' என்பார்கள். 'ஓம் நமோ நாராயணாய'விலிருந்து 'ரா'வை எடுத்துவிட்டால், 'ஓம் நமோ நாயணாய'தானே? 'நாயணாய' என்றால் 'மார்க்கமில்லாதவனுக்கு' என்று அர்த்தம் ('நாயநாய' என்பதுதான் சரியான வார்த்தையானாலும் தமாஷில் கொஞ்சம் வித்யாஸமாக – 'நா'வுக்குப் பதில் 'ணா' வரலாம்). அஷ்டாக்ஷரத்தில், 'நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம்' என்றிருப்பதே விபரீதமாக மாறி, 'வழி தெரியாதவனுக்கு நமஸ்காரம்' என்றாகிவிடும். பஞ்சாக்ஷரத்தில் 'ம'வை எடுத்துவிட்டால் ('நம: சிவாய' என்பது) 'நசிவாய' என்றாகிவிடும். 'சிவனுக்கு இல்லை' என்ற விபரீத அர்த்தம் ஏற்பட்டுவிடும். இவை ஓர் எழுத்தை எடுப்பதால் அர்த்தம் மாறுவதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

ரங்கஸ்வாமி என்று ஒருத்தன். 'ரங்கு' என்று கூப்பிடுவது. 'உன் பேருக்கு முன்னாடி ஒரு 'கு' சேர்த்துக்கோ' என்றால்? (சிரிக்கிறார்.) ஓர் எழுத்தைச் சேர்ப்பதால் அர்த்த விபரீதம்!

ஓர் எழுத்தை எடுத்துவிடுவது, omit பண்ணுவது, ச்யாவிதா

★ ஒரு ச்லோகத்திலுள்ள ராவண வசனத்திலிருந்து 'த' என்ற எழுத்தை அது வருகிற இடங்களிலெல்லாம் எடுத்துவிட்டால் பொருள் முற்றிலும் மாறிவிடுவதற்கு உதாஹரணம், அருள் உரை 57-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'ஓர் எழுத்தை எடுப்பதில் அர்த்த விநோதம்' என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

க்ஷரம் எனப்படும். ஓர் எழுத்தைச் சேர்ப்பது, add பண்ணுவது அதி-தத்தாக்ஷரம். ஓர் எழுத்துக்குப் பதில் இன்னொன்று என்று substitute செய்வது ப்ரதி-தத்தாக்ஷரம் எனப்படும்.

இப்படி ரத்னச் சுருக்கமாக ஒரு மாறுதலைச் சொல்லியே ஸீதை, ராவணனைத் தானே தன் முகத்தில் கரி தீற்றிக் கொள்ளச் செய்ததாக 'ஸீதா ராவண ஸம்வாத'த்தில் ஒவ்வொரு ச்லோகமும் இருக்கிறது. நான் காட்டிய உதாஹரணங்களில் ஒரே ஒரு வார்த்தையில்தான் மாறுதல் பண்ணினோம். ஆனால், அந்தப் புஸ்தகத்திலோ ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் ஓர் எழுத்து எத்தனை தடவை வந்தாலும் அத்தனையிலும் அதை மாற்றி வார்த்தை ஜாலம் செய்திருக்கிறது. கஷ்டமான கார்யம். பாஷையில் விசேஷ command இருந்தால்தான் அப்படிச் செய்ய முடியும். இப்படி அவர் 50 ச்லோகம் செய்திருக்கிறார்.

நூறு பண்ண வேண்டும் என்று ஆரம்பித்தார்; ச்ரமப்பட்டு 50 பண்ணி, அதற்குமேல் முடியவில்லை என்று விட்டுவிட்டார். அப்புறம் அவருடைய சிஷ்யர் மேலும் 50 பண்ணி சதகமாகப் பூர்த்தி செய்தார் என்று சொல்கிறார்கள்.

எழுத்துக்களில் விளையாட்டுப் பண்ணி எழுதும் இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்களை 'வர்ண சித்ரக்ருதி' என்பார்கள். புத்திக்கு நிறைய வேலை வைத்து வினோதமாக, சிக்கலாக, புதிராகப் பண்ணும் கவிதைகளுக்கு 'சித்ர கவி' என்று பெயர். சித்ரகவியிலேயே இரண்டு main division. வார்த்தை ஜாலமில்லாமல் அர்த்த ஜாலம் செய்து, ஆழ்ந்து யோசித்தாலே பொருள் புரியும்படிக் கவிதை செய்தால் அதற்கு 'அர்த்த சித்ரம்' என்று பெயர். இப்படியில்லாமல் சப்த ஜாலம் நிறைய இருக்கும்படி – பொருளணியாயின்றிச் சொல்லணியாகச் செய்தால் அதற்கு 'சப்த சித்ரம்' என்று பெயர். பொருளணியில் ஸப்-டிவிஷன் தான் எழுத்தை மாற்றி விசித்ரம் செய்யும் 'வர்ண சித்ரம்'.

இந்தப் புஸ்தகத்தில் 'ஸீதா ராவண ஸம்வாத'த்தில் கவி கணேச ஸ்துதி ஆரம்பத்தில் கூறியிருக்கிறார். அதில்தான் சந்த்ரமௌளி ஸம்பந்தமாக ஒரு கணேச லீலை வருகிறது. அது ப்ரணய கலஹத்தில் ஊடியிருந்த பார்வதீ-பரமேச்வரர்களை ஒன்றுசேர்த்து வைத்து, நம் மனஸில் பரம மங்களமான ஓர்

உணர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. 'மங்கள ச்லோகம்' என்பது நிஜமாகவே ரொம்பவும் மங்களமாயிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ச்லோகம் சித்ரகவியாக இல்லை. ஸ்வாபாவிகமான (இயற்கையான) கவிதா ரஸத்தோடு அமைந்திருக்கிறது.

க்ரீடாருஷ்டாத்ரிஜாங்க்ரி ப்ரணத – சிவ – சிரச் –
சந்த்ரகண்டே கராக்ரம்
லீலாலோலம் ப்ரஸார்ய ஸ்புரதமலபிஸாசங்கயா
(ஆ)க்ரஷ்டுகாம: I
உத்யத் ஹ்ருத்ய ஸ்மிதாப்யாம் அஹமஹமிகயா
(ஆ)லிங்க்யமாந: சிவாப்யாம்
கச்சிந் – நச்சிந்திதார்த்தம் கலயது களபோ பால
லீலாபிராம: II

குட்டியானையான கணபதி குழந்தை விளையாட்டில் களிக்கிறது: 'களபோ பாலலீலா அபிராம'.

அந்த ஆனந்தக் குழந்தை நாம் விரும்பி நினைக்கிற பொருளையெல்லாம் நமக்கு அருளட்டும்: 'ந: சிந்தித அர்த்தம் கலயது'.

இது கடைசி வரி,

முதல் மூன்று வரிகளில் அது பண்ணும் விளையாட்டு, போக்கிரித்தனம் என்று சொல்வதா, நிஷ்கபடமாக விளையாடுகிறது என்று சொல்வதா என்று புரியாத விளையாட்டு. எப்படியானாலும் ரஸித்து மகிழும்படியாக இருக்கிறது!

'அத்ரி-ஜா' என்னும் 'மலைமகள்' இருக்கிறாளே, ஸாக்ஷாத் பார்வதி, அவளுக்கு பர்த்தாவிடத்தில் பொய்க் கோபம். 'க்ரீடா ருஷ்டா' என்று விளையாட்டுக் கோபக்காரியைச் சொல்லியிருக்கிறார் (கவி). இப்படி நாயகி ஊடல் செய்யும் போது நாயகன் அவள் காலிலேயே போய்விழுவதாகச் சொல்வது கவி மரபு. 'கீத கோவிந்த'த்தைப் பார்த்தால் க்ருஷ்ணன் ராதையின் காலில் போய் விழுந்தான் என்று இருக்கும். அருணகிரிநாதரில் (அவரது திருப்புகழில்) பார்த்தால் வள்ளிக்குறத்தியின் காலிலே போய் சிவசக்தி குமாரராக இருக்கப்பட்ட ஸுப்ரஹ்மண்யர் விழுந்தாரென்று இருக்கும்.

என்ன அர்த்தம்? ஜீவாத்மாதான் நாயகி. நாயகன், பரமாத்மா. ஜீவாத்மா எத்தனை பிணங்கிக் கொண்டு போனாலும் பரமாத்மா அதன் காலில் விழுந்து கெஞ்சிக் கூத்தாடியாவது தன்னுடன் சேரும்படிப் பண்ணும் என்பதே அர்த்தம். இரண்டு பேரையும் எப்பாடு பட்டாவது சேர்த்து வைக்கும் ஸகி என்று ஒருத்தி வருவாள். அவர்களிடையே தூது போவாள். ஜீவாத்மா - பரமாத்மாக்களைச் சேர்த்து வைக்கும் ஆசார்யர்தான் அந்த ஸகி. வெளியிலே பார்த்தால் ஏதோ காதல், விரஹம் என்று இருந்தாலும் உள்ளே இப்படிப் பாரமார்த்திகமாக இருக்கும்.

நம்முடைய ச்லோகத்தில் ஸகி செய்வதை ஒரு புது மாதிரியாக விளையாடிவிடுகிறார் இருவருக்கும் குழந்தையான விக்நேச்வரர்.

பார்வதி 'கடுகடு' என்று உட்கார்ந்திருக்கும்போது . பரம சிவன் போய் அவள் காலில் விழுகிறார். 'ப்ரணத சிவ' - ப்ரணாமம், நமஸ்காரம் பண்ணுகிறாராம் சிவபெருமான்!

ஜடாபாரத்தை அம்பாள் பாதத்தில் தடாலென்று அவர் சாய்க்கிறபோது அதிலுள்ள பிறைச் சந்திரன் 'குபுக்'கென்று நன்றாக வெளிப்பட்டுப் பிரகாசிக்கிறது.

இங்கிருந்துதான் சந்த்ரமௌளி ஸமாசாரம் ஆரம்பிக்கிறது.

ஈச்வரன் அம்பாள் பாதத்தில் நமஸ்கரிக்கும் கோலத்தில் சந்த்ர காண்டம் (பிறைச் சந்திரன்) நன்றாகத் தெரிகிறது.

யானைக்குட்டி என்ன பண்ணுமென்றால் குளத்திலே, ஓடையிலே புகுந்து அமர்க்களம் செய்யும்போது அதிலிருக்கும் தாமரைத் தண்டுகளை முறித்து, உள்ளேயிருக்கும் நூலை ஆசையோடு தின்னும். வாழைத் தண்டைவிடக்கூட இன்னம் நூல்மயமாக இருப்பது தாமரைத் தண்டு. யானை அந்தத் தண்டை முறித்து முறுக்குகிறபோது உள்ளேயிருக்கும் அத்தனை நூலிழையும் கத்தையாக ஒன்றுசேர்ந்து முறுக்கிக் கொண்டு வெள்ளை வெளேரென்று வரும். அதை யானைக்குட்டி ஆசை ஆசையாகத் தின்னும்.

இப்போது வெள்ளை வெளேரென்று ரேகா ப்ரமாணமாகத் தெரிகிற சந்திரனைப் பார்த்ததும் பால கணேச யானை இது அந்த மாதிரியான தாமரை நூல் கத்தைதான் என்று நினைத்துக் கொண்டது. 'இதென்ன, தாமரை நூல் கத்தையா?' என்று அதற்குக் கேள்வி வந்துவிட்டது. 'ஸ்புரத் – அமல – பிஸ – ஆசங்கயா': ப்ரகாசிக்கின்ற – நிர்மலமான – தாமரைத்தண்டு (பிஸம் என்றால் தாமரை நூல்; தண்டு என்றும் சொல்லலாம்) என்ற ஸந்தேஹத்தினால் ('ஆசங்கா' என்றால் கேள்வி, இது இப்படியிருக்குமோ என்னும் ஸந்தேஹம். ஸந்தேஹம் என்பதைவிட guess, ஊஹம் என்று சொல்லி விடலாம்.)

சந்த்ர கண்டத்தைப் பார்த்ததும் இது தாமரை நூல் கத்தை என்று பிள்ளையார் guess பண்ணினார்.

உடனே அதைப் பிடித்திழுக்க வேண்டுமென்று ஆசை ஏற்பட்டுவிட்டது: 'ஆக்ரஷ்டுகாம'.

எதற்காக? தின்பதற்காகத்தான்!

நிஜமாகத்தான் இப்படி ஸந்தேஹம் வந்ததோ? விளையாட்டுக் குறும்பில், அப்பா அம்மாவைச் சேர்த்து வைக்க வேண்டுமென்றே அப்படி நடித்தாரோ? 'பால லீலாபிராம:' – குழந்தை விளையாட்டில் குஷிப்படுகிறவர் என்று பின்னாடி (கவி) முடித்திருக்கிறாரே? இங்கேயும் ஒரு 'லீலா லோலம்' வேறு போட்டிருக்கிறார்.

பஜனைகளில் 'லீலா லோலா', 'ராஸலீலா லோலா' என்றெல்லாம் கேட்டிருப்பீர்கள். ஒன்றுக்கு ஆசைப்பட்டுக் கொண்டு ஆடுவதுதான் 'லோலம்'. விளையாட்டு ப்ரியனாக விஹாரம் செய்பவன் லீலா லோலன்.

இங்கே நம் ச்லோகத்தில் 'லீலா லோலம்' என்று சொல்லியிருப்பது முழுப் பிள்ளையாரையும் இல்லை. முழுப் பிள்ளையாரையும் இல்லை என்றால் என்ன அர்த்தமென்றால், இங்கே குறிப்பாக அவருடைய தும்பிக்கை நுனிதான் விளையாட்டில் ப்ரியத்தோடு அசைந்தாடிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. பின்னால் அவரையே, அதாவது முழுப் பிள்ளையாரை

யும் லீலாபிராமன் என்றவர் இங்கேயும் 'லீலாலோலன்' என்று சொன்னால் புனருக்தி தோஷம் (கூறியது கூறல் என்ற குற்றம்) ஏற்பட்டுவிடும். அதனால் இங்கே அவருடைய ஓர் அங்கமாக மட்டுமுள்ள தும்பிக்கை நுனிக்கும் தனியாக ஒரு விளையாட்டு ஆசை இருப்பதாக, 'கராக்ரம் லீலாலோலம்' என்கிறார். 'கர அக்ரம்': யானையின் கையாகிய துதிக்கையின் நுனி. தும்பிக்கையை ஆட்டி ஆட்டிக்கொண்டு அதன் நுனியால் எதை உறிஞ்சலாம், எதைத் துழாவலாம், முறுக்கலாம், உடைக்கலாமென்று அவர் போவதைப் பார்த்தால், அந்தத் தும்பிக்கைக்கே தனியாக ஓர் உயிர் இருந்து, அதுதான் விளையாட்டில் ஆடி அசைகிறது என்று நினைக்கும்படி இருக்கிறது!

வெள்ளை வெளேரென்று சந்திரன் தாமரை நூல் கத்தை மாதிரி இருக்கிறது. இரண்டும் குளிர்ச்சியாக இருப்பவை. நிலாக் கிரணங்கள் தனித்தனித் தாமரை நூலிழைகள் மாதிரி இருக்கின்றன.

பராசக்தி குண்டலிநீயாக ஸூக்ஷ்ம ரூபத்தில் ஒரு தாமரை நூலிழைப் பரிமாணத்தில்தான் இருக்கிறாள். 'பிஸதந்து தநீயஸீ' என்று (லலிதா) ஸஹஸ்ரநாமத்தில் இருக்கிறது.

தாமரை நூல் கத்தை அல்லது தண்டு போல இருக்கும் சந்திரப் பிறையைக் கண்டதும் அதை இழுக்கப் பிள்ளையார் ஆசைப்பட்டாரல்லவா? உடனே விளையாட்டு வினோதமாக ஆடிக் கொண்டிருக்கும் துதிக்கை நுனியை நீட்டி... 'ப்ரஸார்ய' என்றால் நீட்டி... எட்டியிருப்பதை இருந்த இடத்திலிருந்தே தொட்டிழுத்துக் கொள்ள வாகாக நீட்டுமாறு பிள்ளையாருக்குத் தும்பிக்கை இருப்பதால் அதை நீட்டி, அம்மா பாதத்தில் விழுந்துள்ள அப்பாவின் சிரஸிலுள்ள சந்திர கலையை இழுக்க முயற்சி பண்ணினார்.

யானைக்குட்டி, ப்ரிய புத்ரன், குறும்பாக விளையாடிக் கொண்டு தன் தலையில் இருக்கும் சந்திரனைத் தும்பிக்கையால் பிடித்திழுக்கிறது என்றால் அந்தப் பரமேச்வரத் தகப்பனாருக்கு எத்தனை ஸந்தோஷமாக இருக்கும்? கற்பனையாக நினைத்துப் பார்த்தாலும் நமக்கே அந்தக் காட்சியில் ஆனந்தம் பொங்கிக்

கொண்டு வரும்போது, நேராகத் தாமே அந்த விளையாட்டுக்கு ஆளானவருக்கு, அதுவும் ஸொந்தப் பிதாவாகவும் இருப்பவருக்கு அப்படியே பூரித்துக் கொண்டுதானே ஸந்தோஷம் ஏற்பட்டிருக்கும்? சந்த்ரமௌளீச்வரன் என்று தனக்குப் பெரிய பெயர் கொடுத்துள்ள அந்த சிரோபூஷணத்தைப் பிள்ளை அபஹரிக்கப் பார்ப்பதே மகுடாபிஷேகம் செய்விக்கிற மாதிரி அவருக்குப் பேரானந்தத்தைக் கொடுத்துவிட்டது!

இவருக்கே இப்படியென்றால் அம்மாவுக்கு எப்படியிருந்திருக்கும்? குழந்தையின் விளையாட்டில் அப்பாவைவிட அவள்தான் அதிக ஸந்தோஷம் அடைவாள். அதுவும் இப்போது அப்பாக்காரர் இவள் காலிலே தழைந்து விழுந்து கிடக்கிறார். இவளானால் 'உர்உர்' என்றிருக்கிறாள். இந்த ஸமயத்தில் அவருக்கு மிக அழகான சிரோபூஷணமாக இருந்து கொண்டு சந்த்ரமௌளி, இந்து சேகரர் என்றெல்லாம் அவருக்கு லோக ப்ரக்யாதியை உண்டாக்கும் பிறையைக் குழந்தை, ப்ரிய வத்ஸன் இழுத்தால், 'வேணும், வேணும்.. இவருக்கு நன்னா வேணும்! பிள்ளைக் கையிலே சந்திரனைக் கொள்ளைக் கொடுத்துட்டு நிற்கட்டும்!' என்றுதானே தாங்க முடியாத ஆனந்தம் ஏற்படும்?

பிள்ளை சேஷ்டையின் ஸந்தோஷத்தில் இரண்டு பேருக்குமே தங்கள் சண்டை ஸமாசாரம் மறந்துபோய் விட்டது! தான் உர்ரென்று மூஞ்சியைத் தூக்கிவைத்துக் கொண்டு சண்டைக்கு முஸ்தீபாக இருக்க வேண்டும் என்பது அம்பாளுக்கும், தான் அவளுடைய காலைப் பிடித்துக் கொண்டு மன்றாடியாவது மறுபடி ப்ரேமையை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது ஸ்வாமிக்கும் மறந்தே போய்விட்டது. குழந்தை விளையாட்டில் தங்கள் விரோதத்தை மறந்து சிரித்துவிடுகிறார்கள். இருவரும் ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு, ஹ்ருதயம் ரொம்பிச் சிரித்துக் கொண்டு.. 'ஹ்ருத்ய ஸ்மிதாப்யாம்' என்பது ஹ்ருதய பூர்வமாகச் சிரிக்கிற பார்வதீ – பரமேச்வரர்களைக் குறிப்பிடுவது... வாய் சிரிப்பது மட்டுமில்லை. இவள் போலியாய்க் கோபித்துக் கொண்டிருப்பது, அவர் போலியாய் இவளுக்கு அடிமை மாதிரி நமஸ்காரம் பண்ணுவது போலில்லாமல், போலிச் சிரிப்பாய், பொய்ச் சிரிப்பாய் இல்லாமல் வாய்ச் சிரிப்பாய் மட்டுமில்லாமல், ஹ்ருதயமே மலர்ந்து,

அந்த மலர்ச்சியில் வாயாலும் சிரிப்பவர்களாக அவர்கள் ஆகிவிடுகிறார்கள்.

தங்களுடைய ஊடல் மறந்துபோய், இரண்டு பேருக்குமே குழந்தையை அப்படியே கட்டி அணைத்துக் கொள்ள வேண்டு மென்று ஆர்வம் பொத்துக்கொண்டு வருகிறது. 'நான், நான்' என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு இரண்டு பேரும் பால கணேசனை இறுக ஆலிங்கனம் செய்து கொள்கிறார்கள். 'ஹ்ருத்ய ஸ்மிதாப்யாம் அஹமஹமிகயா ஆலிங்க்யமான: சிவாப்யாம்' – ஹ்ருதயம் ரொம்பிச் சிரித்துக்கொண்டு 'நான் தான் நான்தான்' என்று முண்டியடித்துக் கொண்டு... 'அஹம் அஹமிகா' என்றால் நான் நானென்று ஒருத்தரோடொருத்தர் போட்டி போடுவது, அப்படிக் 'குழந்தையை நான்தான் முதல்லே கட்டியணைச்சுப்பேன்' என்று பார்வதீ – பரமேச்வ ராள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்கிறார்கள்.

'சிவாப்யாம்': அவர் சிவன். அவள் சிவா. அம்பாளுக்கு சிவா என்று பெயர். ஸர்வமங்களா என்று அர்த்தம். 'சிவாப் யாம்' என்றால், 'சிவன் – சிவா ஆகிய இருவராலும்'. இருவ ராலும் விக்நேச்வரர் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளப்படுகிறார். 'ஆலிங்க்யமான: சிவாப்யாம்'. குழந்தையை அணைத்துக் கொள்வதில் பெற்றோர் அடையும் ஆனந்தத்தைக் குறளில் கூடச் சொல்லியிருக்கிறது – மெய்தீண்டல் என்று சொல்லி யிருக்கிறது★. 'சாகுந்தல'த்தில் துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைத் திரஸ்காரம் பண்ணிப் பல வருஷங்களுக்கு அப்புறம் கச்யபரின் ஆச்ரமத்தில் தன் பிள்ளை பரதனைத் தன் பிள்ளையென்று தெரிந்து கொள்ளாமலே பார்க்கிறான். பார்த்த மாத்திரத்தில் அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொள்ளணும்போல அவனுக்கு ஒரு தாபம் உண்டாகிறது. இந்த இடத்தில் காளிதாஸனும் துஷ்யந்தன் வாயிலாகக் குழந்தையை மடியோடு அணைத்து வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சுவதன் ஆனந்தத்தைச் சொல்லியிருக் கிறார். அப்புறம் அவன் வாஸ்தவமாகவே குழந்தையை மெய்தீண்டியதும் புல்லரித்துப் போகிறான் என்று கதை போகிறது. இதேபோல பவபூதியும் 'உத்தர ராம சரித'த்தில்

★ 'மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம்' – குறள்-65.

லவகுசர்களை ராமர் இன்னாரென்றே தெரிந்து கொள்ளாமல் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டபோது எப்பேர்ப்பட்ட ஆனந்தமடைந்தாரென்று சொல்லியிருக்கிறார். அப்படியானால் அன்பே உருவான ஸாக்ஷாத் விக்நேச்வர மூர்த்தியைக் குழந்தையென்று பார்வதி – பரமேச்வரர்கள் கட்டியணைத்தது எத்தனை பேரானந்தமாயிருந்திருக்கும்?

போட்டி போட்டுக்கொண்டு இரண்டு பேரும் குழந்தையை ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்கிறார்கள். குழந்தையையா பண்ணிக் கொள்கிறார்கள்? அவர்களே பண்ணிக்கொண்டு விடுகிறார்கள்! குழந்தை நடுவிலே இருக்கிறது. அதை இரண்டு பக்கமும் இரண்டு பேருமாக ஏக காலத்தில் அணைத்துக் கொள்கிறார்களென்றால், அந்த அவஸரத்தில் தங்களை அறியாமல் தாங்களே பரஸ்பரம் ஒருத்தர் முதுகில் இன்னொருத்தர் கைபோட்டுக் கொண்டுதானே விடுவார்கள்?

இந்த மாதிரி உத்தேசித்தோ உத்தேசிக்காமலோ, ஸ்வாமியுடைய திவ்ய ஸ்பரிசம் அம்பாளுக்கும், அம்பாளுடைய திவ்ய ஸ்பரிசம் ஸ்வாமிக்கும் ஒரு க்ஷணம் கிடைத்து விட்டால்கூட, அப்புறம் அவர்களுக்குள் மனஸ்தாபம், ஒருத்தர் உர் உர்ரென்று உட்கார்ந்திருப்பது, இன்னொருத்தர் தவித்துக் கொண்டு காலில் விழுவது ஆகியவை நீடிக்க முடியுமா? ஊடல் ஓட்டம் பிடித்து அவர்கள் இரண்டு பேரும் ஸர்வலோகங்களுக்கும் தாய் – தந்தையராக இருக்கப்பட்ட இரண்டு பேரும் பரம ப்ரேமையில் ஒன்றுசேர்த்துவிட வேண்டியதுதானே?

அந்தத் தாய் தந்தையருக்கு நாம் எல்லோருமே குழந்தைகளென்றாலும் பிள்ளையார்தான் முதல் பிள்ளை, தலைச்சன், தலைப்பிள்ளை. இரண்டு பேரும் உள்ளம் குளிர்ந்து ஒன்று சேர்ந்து உலகம் முழுவதற்கும் ஆசீர்வாதம் செய்யும்படியாக அந்தப் பிள்ளையார் அவர்களைச் சண்டை தீர்த்து வைத்து ஸமாதானமாகப் போகும்படிப் பண்ணிவிடுகிறார். பால லீலா சேஷ்டிதமாகத் தகப்பனாரின் சிரஸிலுள்ள சந்த்ர கலையைப் பிடித்திழுத்து, நம் எல்லோருக்கும் லோக மாதா – பிதாக்கள் அருள் கூரும்படியாக அவர்களை ஒன்றுசேர்த்து விடுகிறார்.

பார்வதீ – பரமேச்வராள் இவரை அணைத்துக் கொண்டு

ஊடல் தீர்ந்ததை ச்லோகத்தில் உடைத்துச் சொல்லவில்லை. ஹ்ருதயமாறச் சிரித்துக் கொண்டு, போட்டி போட்டுக் கொண்டு சிவ-பார்வதியரான இருவராலும் விநாயகர் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளப்படுகிறாரென்று சொல்லி அப்படியே விட்டிருக்கிறது. ஆனால் 'க்ரீடாருஷ்டா' என்று அம்பாளின் பொய்க் கோபத்தில் ஆரம்பித்து, சந்த்ர கண்ட சிரஸுக்காரர் அவள் காலில் விழுந்ததைச் சொன்னதால், அந்தக் கதையைப் பூர்த்தி பண்ணாமல் விட்டால் கவிக்கு தோஷம் ஏற்படும். விஷயமறிந்த கவி அப்படி விடவே மாட்டார். ரஸிகர்கள் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும்படி ஸூசனை காட்டி, 'குறிப்பாலுணர்த்தி', விஷயத்தைவிடும் நயமான யுக்தியை இங்கே கையாண்டு ஊடியவர்கள் கூடியதாகக் கதையை முடித்து வைக்கிறார்.

பரம மங்களமாக இப்படிப் பெற்றோரைச் சேர்த்து வைத்த விநாயக மூர்த்தி நாம் விரும்பிய எந்தப் புருஷார்த்தமானாலும் அதை நமக்குச் சேர்த்து வைக்கட்டும். நः சிந்திதார்த்தம் கலயது என்று கவி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

'அந்த' ச்லோகத்துக்கு 'இந்த' ச்லோகத்தின் அத்தாட்சி

அம்பாள் தம்மோடு சேரவேண்டும் என்று ஸ்வாமி விரும்பினார். அவளுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினார். நமஸ்காரம் அவளுக்கு: ஆனால், அவர் விருப்பத்தை நிறைவேற்றியதோ விக்நேச்வரர். நான் 'ந்யாயேந்து சேகர' ச்லோகம் சொல்லி, 'இந்து சேகர' ஸம்பந்தத்துக்காகவே 'ஸீதா ராவண ஸம்வாத' ச்லோகம் சொல்லப் போக, இதிலேயும் அதில் பார்த்த விஷயத்துக்கு அத்தாட்சி வந்துவிடுகிறது. இப்படித்தான் பல நல்ல, ரஸமான ஸமாசாரங்களை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு கொஞ்சம் அலசினால் எதிர்பார்க்காத புதையல்கள் அகப்படு

கின்றன. இப்போது அகப்படும் புதையல், அந்த ச்லோகத்தின் தீர்மானத்துக்கு இந்த ச்லோகத்தில் கிடைக்கும் அத்தாட்சி அல்லது கன்ஃபர்மேஷன். எந்தத் தேவதையை நாம் ஆராதித் தாலும், அந்தத் தேவதையும் தன்னுடைய அனுக்ரஹ கார்யத் துக்கு இடையூறு ஏற்படாமலிருப்பதற்காக விக்நேச்வரரிடம் தான் போய்ப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு நிற்குமாதலால், நாம் நேராக அவரொருவரையே எந்த அபீஷ்டம் நிறைவேறுவதற் கும் ஆராதித்துவிட்டால் போதும் என்று அந்த ச்லோகத்தில் பார்த்தோம். இப்போது இங்கே, இந்த ச்லோகத்தில், கவி அந்த உத்தேசத்தில் இதை இயற்றாதபோதிலும், என்ன பார்க்கி றோமென்றால் - அம்பாளோடு ஒற்றுமையாய்ப் போக வேண்டுமென்று ஈச்வரன் அவளை ஆராதிக்கிறார். காலிலே விழுவதைவிட என்ன ஆராதனை வேண்டும்? இப்படி அவர் ஆராதனை பண்ணியும் அவள் ஒன்றும் பண்ணவில்லை. கோப மாகவே இருக்கிறாள். அவளுக்கும் உள்ளூற ஒற்றுமையாக வேண்டுமென்றுதான் ஆசை. ஆனாலும் பிகுவை விட்டுக் கொடுப்பதா என்று ஒன்றும் புரியாமல் உட்கார்ந்து கொண்டி ருக்கிறாள். கடைசியில் விக்நேச்வரர் அவர்களை விளையாட் டாக ஒன்று சேர்த்துவிடுகிறார். அதாவது இவருக்கு ஆராதனை பண்ணாமல் அம்பாளைத்தான் ஈச்வரன் ஆராதித்தபோதும்கூட அவள் அந்த ஆராதனா பலனைத் தராமல் இவர்தான் தந்திருக்கிறார். அதே மாதிரி, ஈச்வரனை ஆராதனை பண்ணாமல் அதற்கு நேர்மாறாக அவள் கோபமாயிருந்தாலும் அவளுக்கு உள்ளூற ஆசை எப்படியா வது அவர் தன்னைச் சேர்த்துக்கொண்டு விடவேண்டுமென் பதுதான். ஈச்வரனிடம் சேரணும், ஈச்வரன் நம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ளணும் என்று ஆசைப்படுவது ஆராதனையில்லாமல் வேறே என்ன? வெளியில் கோபம், அவமரியாதை என்று அவள் காட்டினாலும் உள்ளே ப்ரியம், ஆராதனைதான் நிறைந்திருக்கிறது. அப்போது ஈச்வரனும் தாமாக அவளுடைய ஆராதனா பலனைக் கொடுத்துச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. விக்நேச்வரர்தான் அவர்களைச் சேர்த்து வைத்து அவர்க ளுடைய மனோபீஷ்டம் நிறைவேறுமாறு செய்து ஆராதனா பலனைக் கொடுத்திருக்கிறார். இதனால் இவரே எந்தப் பலனும் தர வல்லவர், இவரொருத்தரை நாம் ஆராதித்தாலே போதும் என்று கன்ஃபர்ம் ஆகிவிடுகிறதல்லவா?

மனுஷ்யர்களான நாம் தேவர்களிடம் பெறக்கூடிய அபீஷ்ட பூர்த்திகளுக்காக விக்நேச்வரரைப் பிடித்துவிட்டால் போதும் என்று அந்த ச்லோகம் காட்டிட்டென்றால், இந்த ச்லோகமோ இன்னம் மேலே போய், தேவர்களுக்குள் உச்சியில் இருக்கப் பட்ட பரமேச்வர தம்பதியுமே தங்களுக்குள்ளே ஒரு விருப் பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதுகூட இவருடைய ஸஹாயத் தால் முடிகிறது என்று காட்டுகிறது. குழந்தை விளையாட்டாக அவர் அந்தப் பெரிய கார்யத்தைப் பண்ணிவிடுகிறார். ஸஹாயம் பண்ண வேண்டும் என்று தாம் உத்தேசித்ததாகக் கூடக் காட்டிக் கொள்ளாமல், 'இவர் என்னமோ விளையாடி னார்! அப்பா – அம்மா ஒன்றுசேர்ந்து விட்டார்கள்' என்று நினைக்கும் விதத்தில் பண்ணிவிடுகிறார்!

இவர் நாம் மனஸில் நினைக்கும் எல்லா அபீஷ்டங்களை யும், ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் ('சிந்திதார்த்தம்' என்பது இவற்றைத்தான்) நிச்சயமாக நிறைவேற்றித் தரும் அனுக்ரஹ மூர்த்தியாகத்தானே இருப்பார்? இப்படி அவர் அருளட்டும் என்று கவி முடிக்கிறார்.

'ஸர்வார்த்தங்களையும் தருவதில் பிள்ளையார் சதுரர்' என்று 'ந்யாயேந்து சேகர' ச்லோகம் சொன்னதற்குக் கன்ஃபர்மேஷனாகவே, இந்த ச்லோகம் நம்முடைய சிந்திதார்த் தங்களைப் பிள்ளையார் நிறைவேற்றி வைக்கட்டும்' என்கிறது!

பிள்ளையாருடைய பெயரில் எதுவுமே ச்லோகத்தில் இல்லை. 'களபம்' என்றுதான் வருகிறது. 'கலயது கலபோ' என்று அழகான மோனையாக வருகிறது. (கலபம், களபம் என்று இருவிதமாகவும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வரும். ல, ள வித்யா ஸம் அந்த பாஷையில் பார்ப்பதில்லை.) 'களபம்' என்றால் யானைக்குட்டி. 'குட்டி யானை' என்று சொன்னால் அதைவிடச் செல்லமாகயிருக்கிறது. வேடிக்கையாகவே பெரிய காரியங்களையும் ஸாதித்தது தெரியாமல் ஸாதித்துக் கொடுத்துவிட்டு, நாம் செல்லம் கொடுத்துக் கொஞ்சும் ஒரு விளையாட்டு ஜீவனாக இருக்க ப்ரியப்படுபவரை 'கணேசர்', 'விக்நேச்வரர்' என்ற மாதிரிப் பெரிய பெயர்களால் தெய்வமா கக் காட்டாமல், குட்டி யானை என்று சொன்னாலே ஸந்தோ ஷப்படுவாரென்றுதான் 'களபம்' என்று போட்டிருப்பதாகத்

தோன்றுகிறது.

ஔவையார் 'அகவ'லை

> சீதக் களபச் செந்தாமரைப் பூம்
> பாதச் சிலம்பு

என்று ஆரம்பிக்கிறாள். ஆனால் இங்கே 'களபம்' என்பது யானைக் குட்டியில்லை. யானைக்குட்டி ஸ்வாமியின் பாதத்தில் குங்குமப்பூ, பச்சைக் கற்பூரம் முதலியவற்றோடு சேர்த்து அரைத்த சந்தனம் பூசியிருக்கிறது. கலவை என்றும் கலவைச் சந்தனம் என்றும் சொல்கிற அந்தக் கந்தோபசாரத்தைத்தான் களபம் என்றும் சொல்வது. இங்கே ('அகவ'லில்) அதுதான் அர்த்தம். பெரிய யோக மூர்த்தியாக, அத்வைத ஞான மூர்த்தி யாகப் பிள்ளையாரை ஸ்துதித்து ஔவை பண்ணியது இந்த அகவல். அதனால் இதிலே 'பால லீலாபிராமனாக' விளை யாட்டு பண்ணும் குட்டியானையாக அவரைச் சொல்ல முடிய வில்லை. ('அகவல்' அறிந்தவர்களிடம் சிறிது உரையாடி விட்டு) 'அற்புதம் நின்ற கற்பகக் களிறு', 'வித்தக விநாயக' என்று அவரை உயர்ந்த ஸ்தானம் கொடுத்துத்தான் ஔவை கூப்பிடுகிறாள். யோக சாஸ்த்ர ரஹஸ்யங்களைச் சொல்ல வந்த நூலில் அவரை அப்படிக் காட்டுவதுதான் ஔசித்யம் (உசித மானது). ஆனாலும் குட்டியானையாக அவர் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதையும் கொஞ்சம் கோடியாவது காட்டாமல் விடக்கூடாது என்று அவளுக்கு இருந்திருக்கும் போலிருக் கிறது! என்ன யோக சாஸ்த்ரம் எழுதினாலும் அவள் குழந்தை களுக்கேயான பாட்டிக் கவியல்லவா? குழந்தைகளுக்கு மிகவும் ப்ரியமான யானைக்குட்டியை மறைமுகமாகவாவது சொல்லா மல் விடக்கூடாது என்றே, 'புரிஞ்சுக்கிறவா புரிஞ்சுக்கட்டும்' என்று, எடுத்தவுடனேயே 'சீதக் களப' என்று போட்டுவிட் டாள் என்று தோன்றுகிறது!

லேசாக்கி அருள்வாராக!

இடையூறு நீக்கத்திற்காக ஸகல தேவர்களாலும் வணங்கப் படுபவர்; தேவர்களில் உச்சாணியிலிருக்கிறவர்கள் தங்களுக் குள்ளேயே வணங்கிக் கொண்டாலும் பிணங்கிக் கொண் டாலுங்கூட அவர்களுடைய காமனைகளையும் (விருப்பங் களையும்) தாமாக நிறைவேற்றி வைப்பவர் – இப்பேர்ப்பட்ட மஹிமைகள் கொண்ட விக்நேச்வரரை நாமும் பக்தியுடன் வணங்கி, விக்நேச்வர ப்ரஸாதத்தால் தடைகள் யாவும் விலகி ஆனந்தமாக இருப்போம்!

பெரிய தடை நம் மனஸேதான். ஏதாவது காமம், கவலை, – 'இது அப்படியாகணும்', 'அது அப்படியாகணும்', 'அப்படி ஆகுமோ ஆகாதோ?', 'எப்படி ஆயிடுமோ?' என்று பல தினுஸான எண்ணங்களின் பாரத்தில் நெரிபடுவது – என்று நம் மனஸையே நம்முடைய வாழ்க்கைப் பிரயாணம் ஆனந்தப் பாதையில் போகமுடியாதபடி, பெரிய தடையாக குறுக்கே போட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். விக்நேச்வரரை உபாஸித்து உபாஸித்து அவருடைய ப்ரஸாதத்தினால் அவர் மாதிரியே நாமும் குழந்தைகளாகி ஒரு காமமில்லை, கவலையில்லை, போனதையும் வருவதையும் குறித்த மனோபாரம் இல்லவே இல்லை என்றாகி, – அப்பப்போ ஒரு துக்கம் வந்தாலும் அந்த நிமிஷம் மட்டும் அழுதுவிட்டு, ஆனால் அப்புறம் நினைத்து நினைத்து அழாமல் – இப்படி சிரிப்பு, அழுகை இரண்டும் இருந்தாலும் சிரித்து விளையாடுவதுதான் ஜாஸ்தியாக ஒரு குழந்தை இருப்பதுபோலவே இருந்துவிட்டோமானால் நம்மைவிட பாக்யசாலியில்லை. முக்யமாக, 'சென்று போனது இப்படியாச்சே; வரப்போவது இப்படியிருக்கணுமே' என்று ஓயாமல் நம்மை பிய்த்துப் பிடுங்கும் சிந்தனைச் சுமை குழந்தைக்கு இல்லாததுதான் அதனுடைய ஆனந்தத்தின் ரஹஸ்யம். குழந்தை ஸ்வாமி கனமான யானை ரூபத்திலிருந்

தாலும் இந்த விசாரச் சுமையில்லாமல் பரம லேசாக இருப்பவர். 'நெட்டிப் பிள்ளையார்' என்று அவரை லேசாகப் பண்ணுகிறோமல்லவா? நம்மையும் அவர் அப்படிப் பண்ண ப்ரார்த்திப்போம்.

கவலை, குறை மட்டுந்தான் பாரம் என்றில்லை. தன்னைப் பற்றிய பெருமையும்கூடப் பெரிய பாரம்தான். இன்னும் சொல்லப்போனால் இதுதான் பெரிய பாரம். கவலைப்படுவது துக்க பாரம். தான் என்ற பெருமை அஹங்கார பாரம். துக்கத்தைப் போக்கிக்கொண்டு அதன் பாரம் தீரணும் என்ற எண்ணமாவது இருக்கிறது. அஹங்காரமோ பாரம் என்றே தெரியாததால் இதுதான் பெரிய ஆபத்து. இது குறைத்துக் கொள்ள வேண்டியது என்பதையே நாம் உணராததால் பாரத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டே போகிறோம். 'நாம் இப்படியிப்படிப் பண்ணினோமாக்கும், இதையிதை ஸாதித்தோமாக்கும்' என்று பெருமைப்படுவது அஹங்கார பாரம் தான். விசேஷமாக எதுவும் செய்யாவிட்டாலும்கூட, 'நான் அதைப் பண்ணினேன், இதைப் பண்ணினேன்' என்று வார்த்தையிலாவது சொல்லிக்கொள்ளத் தோன்றுகிறது. யாராவது ஏதாவது ஸரியில்லாமல் பண்ணிவிட்டால், 'நானாயிருந்தா என்ன பண்ணியிருப்பேன் தெரியுமா, ஸார்?' என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. வாஸ்தவத்தில் நாம் பண்ணியிருந்தால் இன்னும் மோசமாயிருக்கும்! இப்படிக் கர்த்தாவாகக் கொண்டாடிக்கொள்ளும் பெருமையினால் நாமே நம் கழுத்தில் கல்லைக் கட்டிக் கொள்கிறோமென்பது தான் உண்மை. கர்த்ருத்வம் மாதிரி பாரம் எதுவும் கிடையாது என்று பாரமார்த்திகமாகக் கொஞ்சம் போனால்கூடத் தெரிந்து விடும்.

தேவர்களெல்லோராலும் தொழப்பட்டு, அவர்களுடைய விக்னங்களையும் போக்கும் பெரிய கார்யத்தைச் செய்யும் பிள்ளையார் எப்படியிருக்கிறார்? கொஞ்சமாவது பெருமை கொண்டாடிக்கொள்கிறாரா? அவர் பாட்டுக்கு குழந்தையாகவே அப்பா சிரஸிலுள்ள பிறையைப் பிடித்திழுத்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார். அதைத் தாமரைத் தண்டு என்று நினைத்துக்கொள்ளும் அறியாக் குழந்தையாகத் தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு விளையாடுகிறார். மனோபேதமாயிருந்த

சிவ-சக்திகளையே தாம் ஒன்று சேர்த்து வைத்தும், 'எவ்வளவு பெரிய ஸாதனை செய்து விட்டேன்?' என்று மார்தட்டிக் கொள்ளாமல், தாம் செய்த ஸாதனை தமக்கே தெரியாத மாதிரி பால லீலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். ரூபத்தில் யானை யாயிருந்தாலும் உள்ளப்பாங்கில் அந்தத் தாமரை நூல் மாதிரி லேசாகவே அவர் இருப்பதால்தான் எக்காலமும் குழந்தை யாகக் குதூஹலித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அந்தக் குழந்தை ஸ்வாமி நம் எல்லோரையும் குழந்தை பக்தர்களாக்கி ஆனந்த லோகத்தில் எப்போதும் லேசாக மிதந்துகொண்டிருக்கச் செய்வாராக!

ஸர்வ அர்த்தங்களையும் அருளுவதில் அவர் சதுரர் என்று ஒரு பெரியவரும், நாம் சிந்திக்கும் அர்த்தங்களை அவர் அருள வேண்டும் என்று இன்னொரு பெரியவரும் ஸ்தோத்ரம் செய் திருப்பதைப் பார்த்தோம். அப்படிப்பட்ட அவர் நமக்கு முக்யமாக மனஸை லேசாக்கி சாந்தியளித்து ரக்ஷிக்கட்டும்!

குரு

ஈசனும் ஆசானும்

அப்பா வைத்துவிட்டுப் போகிற வீடு நாளானால் இடிந்து போகும். அதனால் அவ்வப்போது அதற்கு ரிப்பேர் பண்ணணும். வெள்ளையடிக்கணும். பெயின்ட் அடிக்கணும். அப்பா வைத்துவிட்டுப் போகிற நிலத்திலேயும் வருஷா வருஷம் முதல் போட்டு, விதை போட்டு உழைத்தே மாசூல் காணமுடியும். எத்தனை எருப் போட்டாலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பூஸாரம் போய்விடுகிற நிலங்களும் உண்டு. மழை பெய்யாமல் போவது, Dam திறக்காமலிருப்பது, பூச்சி –

பொட்டு, ஒரேயடியாக மழை பெய்து அடித்துக் கொண்டு போகிறது, அழுகிப் போகிறது – இப்படிப் பல கஷ்டங்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலே 'ஸீலிங்' (உச்சவரம்பு) சட்டம்! ரூபாயாக (ஸொத்து) வைத்துவிட்டுப் போனாலும் நாளுக்கு நாள் 'டிவால்யுவேஷன்' (நாணய மதிப்புக் குறைந்து போவது)! பல தினுசு டாக்ஸ்! புதுசாக என்ன டாக்ஸ் வருமோ என்று ஓயாமல் பயம். திருட்டுப் போவது; எங்கே திருட்டுப் போய்விடுமோ என்று ஸதா பயம்.

இப்படியெல்லாம் எந்த விதமான ஸொத்தானாலும் அது சாச்வதமாயில்லாமல் க்ஷீணித்துப் போக இடமிருக்கிறது. இது ஒரு பக்கம் என்றால் இன்னொரு பக்கம் ஸொத்தைப் பெறுகிற வார்ஸின் மனசு கெட்டுப்போவது. ஸொத்தை எப்படியாவது காப்பாற்றிக் கொள்ளணும் என்பதற்காகப் பலவிதத்தில் தப்புகள் செய்வது; சட்டத்தை மீறிச் செய்வது; பிறத்தியாருக்கு நஷ்டம், கஷ்டம் உண்டாக்கியும் தங்களுக்கு லாபமாகப் பண்ணிக் கொள்ளப் பார்ப்பது; லஞ்சம் கொடுக்கிறது; பொய்க் கணக்குக் காட்டி ஏமாற்றுகிறது; ஸீலிங்குக்காக 'பினாமி' என்று பிறத்தியார் உடைமை மாதிரி பொய்யாகப் பிரித்துக் காட்டுவது; இன்னும் பல தினுஸான தகிடுதத்தம் செய்வது – இப்படியெல்லாம் தப்பு வழியிலே போய், ஸொத்து (சிறு முடிச்சு போல கையைக் காட்டி) இவ்வளவு என்றால், அதை முன்னிட்டு மூட்டை கட்டுகிற பாவம் (பெரிய அளவாகக் கையை விரித்துக் காட்டி) இத்தனாம் பெரி சாகிறது!

பூர்வபுண்யத்திலேயோ, ஏதோ அத்ருஷ்டத்திலேயோ அப்பா ஸொத்து நன்றாகவே வளர்கிறது, தப்புப் பண்ணா மலே விருத்தியாகிறது என்றால்கூட, கடைசியில் ஒரு நாள் 'காதறுந்த ஊசியும் வாராது காண் கடை வழிக்கே' என்று அத்தனையையும் விட்டுவிட்டுப் போக வேண்டியதாகவே ஆகிறது. அரண்மனை மாதிரி வீடாகட்டும், ஆயிரம் வேலி முப்போகம் விளைகிற நிலமாகட்டும், கோடி – பத்துக் கோடி என்று ரூபாயாகட்டும், எதுவானாலும் அதிலிருந்து துளிக்கூட நமக்குப் பிரயோஜனம் கிடைக்காதபடி அத்தனையையும் விட்டுவிட்டு ஒரு நாள் புறப்படும்படி ஆகிறது.

ஆக அப்பா ஸொத்து சாச்வதமில்லை.

நாமே தேடிக் கொள்கிற ஸொத்துக்களுக்கும் இதே கதை தான்.

சாச்வதமான ஸொத்து, இழந்து போகாத, ரிப்பேர் பண்ண வேண்டாத ஸொத்து, டாக்ஸும் திருட்டும் தொடாத ஸொத்து, 'திருட்டுப் போயிடுமோ?' என்று பயப்படவும் வேண்டாத ஸொத்து, தப்பு வழிகளில் போய் நாம் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டாத ஸொத்து அப்பா கொடுக்க முடியாது; நாமாகவும் தேடிக்கொள்ள முடியாது.

குரு என்கிற ஒருத்தர்தான் சாச்வதமான அந்த ஸொத்தைத் தருகிறவர். இது நாம் போன பிற்பாடு நம்கூட வராத ஸொத்தில்லை – நம்மையே திரும்பி வரப் பண்ணாத ஸொத்து! எது சாச்வதமோ அந்தப் பரமாத்மாவுடன் நம்மைப் பிரிக்க முடியாமல் சேர்த்துவிடுகிற ஸொத்து.

ஞானம் என்ற ஸொத்தை குரு அனுக்ரஹிக்கிறார். ஸொத்து க்ஷீணித்துக் கொண்டே போவது, நாம் சிரமப்பட்டு அதை விருத்திபண்ணப் பாடுபடுவது, இந்தப்பாட்டில் பாவ மூட்டையை இன்னும் பெரிசாக்கிக் கட்டிக்கொள்வது என்பதற்கெல்லாம் இடமே வைக்காமல் நாளுக்கு நாள் தானும் வளர்ந்து நம்மையும் வளர்ப்பது குரு தருகிற உபதேச ஸொத்து.

மற்ற ஸொத்து எதுவானாலும் அதனால் கிடைக்கும் எல்லா ஸுகங்களும் தற்காலிகம்தான். 'நித்யானந்தம்' என்றே சொல்லப்படுவதான சாச்வத ஸுகத்தைத் தருவது குரு அனுக்ரஹிக்கிற ஞானமொன்றுதான்.

இப்படிப்பட்ட பெரிய உபகாரத்தைப் ப்ண்ணுகிற குருவிடம் எவ்வளவு பக்தி பண்ணினால்தான் போதும்? அதனால்தான் ஸாக்ஷாத் ஈச்வரனிடத்தில் எவ்வளவு பக்தி வைக்க வேண்டுமோ அதே அளவுக்குக் குருவிடமும் வைக்கணும் என்று சொல்லியிருப்பது:

யஸ்ய தேவே பராபக்திர் – யதா தேவே ததா குரௌ

'யதா தேவே' – ஈச்வரனிடத்தில் எப்படியோ; 'ததா குரௌ' – அப்படியே குருவிடமும்; 'பராபக்தி' – உயர்ந்த பக்தி (வைக்க வேண்டும்).

ச்லோகம் எப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு போகிறதென்றால், இம்மாதிரி ஈச்வரனிடமும் பக்தி வைத்து, அதே அளவுக்குக் குருவிடமும் பக்தியாக இருக்கிற மஹாத்மாவான சிஷ்யனுக்குத் தான் உபதேசிக்கப்படுகிற விஷயத்தின் உள்ளர்த்தம் முழுவதும் வெளிப்படும் என்கிறது.★ ஈச்வர பக்திக்கு ஸமானமாக குருபக்தி உள்ள சிஷ்யனை 'மஹாத்மா' என்று உயர்த்திச் சொல்லியிருப்பதால், இந்த பக்தி பாவமே அவனுக்கு ஆத்ம ஞானத்தைக் கொடுத்து மஹாத்மா என்னும்படியாக ஆக்கிவிடு கிறது என்று ஏற்படுகிறது. ச்லோகத்தில் 'யஸ்ய' – 'எவனுக்கு' – என்று ஆரம்பித்து, 'எவனுக்கு ஈச்வரனிடம் உத்தம பக்தி இருக்கிறதோ, அதோடுகூட அதே அளவுக்குக் குருவிடமும் இருக்கிறதோ அந்த மஹாத்மாவுக்குத் தத்வார்த்தங்கள் எல்லாம் பிரகாசிக்கும்' என்று சொல்லியிருக்கிறது:

தஸ்யைதே கதிதாஹ்யர்த்தா: ப்ரகாசந்தே மஹாத்மந:

'பிரகாசிக்கும்' என்றால் உள்ளர்த்தங்கள் மூளைக்குப் புரியும் என்று அர்த்தம் செய்துகொள்வதோடு முடித்து விடக் கூடாது. மூளைக்குப் புரியும்படியாக ரஹஸ்யார்த்தங்களை குருவே சொல்லிவிடுவார். பக்தியினால்தான் இந்த மூளைக் கார்யத்தைப் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் என்றில்லை. பின்னே என்ன அர்த்தம் என்றால், உபதேசத்தின் ஸாரமாக எந்த **அனுபவம்** இருக்கிறதோ அது சிஷ்யனின் ஹ்ருதயத்தில் பிரகாசிக்கும். (சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டுத் தொடர்கிறார்கள்.)

நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தால், 'ரஹஸ்யார்த்தங்கள் நன்றாக ப்ரகாசிக்கும்' என்று சொல்வதன் தாத்பர்யம் என்னவாக இருக்க முடியும்? மறைவாகவோ, சுருக்கமாகவோ,

---

★ ச்லோகத்தின் முழு வடிவம்:

யஸ்ய தேவே பராபக்திர் – யதா தேவே ததா குரௌ
தஸ்யைதே கதிதாஹ்யர்த்தா: ப்ரகாசந்தே மஹாத்மந:

இது ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்து, குருகீதை இரண்டிலும் காணப்படுகிறது.

வ்யங்கியமாகவோ (உள்ளுறை பொருளாகவோ), ரொம்பவும் சிக்கலான கருத்திலோ நடையிலோ சொல்லியிருக்கிற விஷயங்கள் பளிச்சென்று தெளிவாகிவிடும் என்பதுதான் தாத்பர்யமா? அப்படியும் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஈச்வர க்ருபையில், குரு க்ருபையில் இஹ – பர நலன் எதுவுமே கிடைக்க முடியும் என்னும்போது, நம் மூளையும் நன்றாகச் சாணை தீட்டிய மாதிரித் தீட்டப்பெற்று மேலே சொன்னதுபோல மறை பொருளை, சிக்கலான விஷயத்தை ஸ்பஷ்டமாகப் புரிந்து கொண்டு விடுகிற திறமையைப் பெறக்கூடும்தான். ஆனால் ஆலோசித்துப் பார்த்தால் இப்படி மூளையின் சாதிப்போடு விஷயத்தை முடித்து விட்டால் அது பிரயோஜனமில்லை என்று தெரியும். அத்யாத்ம உபதேசம் எதற்கு இருக்கிறது? மூளையின் திருப்திக்காகவா? இல்லையே! மூளையின் த்ருப்தி அஹங்காரத்தில் சேர்ப்பதல்லவா? அத்யாத்ம உபதேசமோ அஹங்காரம் அழிவதற்காக அல்லவா? ஆகையினால், மூளை ரீதியான ப்ரகாசத்தில் எதையோ தெளிவு செய்வதென்று வைத்துக் கொண்டால்கூட, இதுவும் ஆத்மாவிலே கொண்டு விட உதவி செய்வதாயிருக்க வேண்டும் என்பதுதான் தாத்பர்யமாக இருக்க வேண்டும். அதாவது உபதேச லக்ஷ்யமான ஆத்மானுபவங்கள் என்னென்னவோ அவையெல்லாம் மூளை லெவலில் புரிந்து கொண்டதாக மட்டும் முடிந்து போகாமல் பிரத்யக்ஷமாக சிஷ்யனுக்கே நேராக அனுபவத்தில் வர வேண்டும். 'ஸ்வானுபூதி' என்பது இப்படி ஒருத்தர் நேராகத் தானே ஒன்றை அனுபவிப்பதுதான். மூளைக்கும் ஆதாரமாக ஒரு ஜீவச் சைதன்யம் இருக்கிறதல்லவா? ஜீவனின் உயிர் என்று சொல்வது அதைத்தான். அந்த உயிரின் அனுபவமாகவே விஷயம் ஆகும்போதுதான் ஸ்வானுபூதி ஏற்படுகிறது. அப்புறம் ஜீவச் சைதன்யம், ப்ரஹ்மச் சைதன்யம் என்கிற பேதம் போய், விஷயம் – அதை அனுபவிப்பவன் என்ற பேதமும் போய்விட்ட நிலை. சாச்வதமான ஸத்யமாக ஆகிவிடுகிற நிலை. அத்வைதிகள் சொல்லும் மோக்ஷம் அதுதான்.

'ஸ்வானுபூதி' என்பதை 'அபரோக்ஷானுபூதி' என்றும் சொல்வார்கள். அந்தப் பெயரிலேயே ஆசார்யாள் ஒரு க்ரந்தம் எழுதியிருக்கிறார்.

பரோக்ஷம், அபரோக்ஷம் என்று இரண்டு. பரோக்ஷம்

என்பது நமக்குத் தெரியாமல் ஒளிந்து கொண்டிருப்பது, ரஹஸ்யமாயிருப்பது. அபரோக்ஷம் அதற்கு ஆப்போஸிட்: நமக்கு நன்றாகத் தெரிவது. கேள்வியறிவு பரோக்ஷம், அனுபவ அறிவு அபரோக்ஷம். அனுபவத்துக்கு வராதவரையில் ஒன்றைப் பற்றிய அறிவு அதன் பிரயோஜனமான ஆனந்தத்தை நமக்குக் காட்டாமல் ரஹஸ்யமாக வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

குற்றாலம் அருவியைப் பற்றிப் பக்கம் பக்கமாகப் படிக்கிறோம். போய்விட்டு வந்தவர்கள் அதைப் பற்றி மணிக்கணக்காக வர்ணித்துக் கேட்கிறோம். ஆனாலும் இதனாலெல்லாம் அனுபவ ஆனந்தம் நமக்குக் கொஞ்சமாவது ஏற்படுகிறதா? நாமே போய், மணிக்கணக்கெல்லாம் வேண்டாம், நாலு நிமிஷம் அஞ்சு நிமிஷம் அதன் கீழே நின்றுவிட்டால் அப்போதுதானே நிஜமாக அதைத் தெரிந்துகொண்ட ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது?

ஆத்மாவுக்கான ஸமாசாரங்களை டன் டன்னாகப் புஸ்தகத்தில் பார்த்தும் படித்தும் நெட்டுருப் போட்டும், quote பண்ணியும் ப்ரயோஜனமில்லை. குருவே உபதேசம் பண்ணியுங்கூட, அது காதுக்குள்ளே, காது வழியாக மூளைக்குள்ளே போனாலுங்கூட, ப்ரயோஜனமில்லை. அதுவரை அது பரோக்ஷம்தான். ஆத்மாவிலேயே அது அனுபவமாகப் பேசணும். அப்போதுதான் அபரோக்ஷம்!

இதிலே கொஞ்சம் வேடிக்கை. குரு உபதேசம் மூளை லெவலில் மட்டும் ஏறுகிறபோது நமக்கு ரஹஸ்யமாக இருக்கிற மாதிரித் தோன்றவில்லை. மூளைக்கு நன்றாக விஷயம் தெரியத்தான் தெரிகிறது. ஆனாலும் அது உயிரின் அனுபவமாக இல்லாததால் அதைப் பரோக்ஷ ஞானம் என்றே வைக்க வேண்டும். எப்போது அது உயிருக்கு உள்ளேயே போய் அனுபவமாகிறதோ அப்போதுதான் அதற்கு அபரோக்ஷ அனுபூதி என்ற பெயர் கொடுத்திருக்கிறது. இதிலேதான், முரண் மாதிரி இருக்கும் வேடிக்கை! வெளிப்பட குரு வாக்கியம் நன்றாகத் தெரிந்து, மூளைக்கு அது எட்டும்போது, அதற்கு 'ஒளித்து வைத்தது', 'ரஹஸ்யமானது' என்று அர்த்தம் கொடுக்கும் 'பரோக்ஷ'ப் பட்டம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது!

பரம ரஹஸ்யமாக இருக்கப்பட்ட உயிரின் உள்ளுக்குள்ளே அதுவே தோய்ந்து, உறைந்து போய், வெளிப்படத் தெரிகிற வாக்கு, மூளை எல்லாம் மறைந்து போனபோதுதான் 'அபரோக்ஷம்' என்று, அதாவது நன்றாக, வெளிப்பட ப்ரகாசிப்பதாக, பட்டம் பெறுகிறது!

இது எப்படி ஸரி என்றால்,

பால் ருசியாக இருக்கிற வஸ்து என்று நமக்குத் தெரியும். வெல்லமும் ருசியான வஸ்து என்று தெரியும். அதனால், பாலையும் வெல்லத்தையும் போட்டு நன்றாக ஸாரம் திரண்டு வரும்படி இறுகக் காய்ச்சினால் அந்தத் திரட்டுப் பால் பஹு ருசியாகத்தான் இருந்தாக வேண்டும் என்று தெரிகிறது. அதாவது, மூளைக்குத் தெரிகிறது. இப்படி மூளையால் நிச்சயப்படுத்தித் தெரிந்து கொண்டுவிட்டாலும் அதனால் திரட்டுப் பாலில் உண்டாகிற ருசியனுபவம் கிடைத்துவிடு கிறதா? திரட்டுப் பாலின் பலனான அந்த இன்பத்தை அடைய என்ன பண்ண வேண்டும்? தின்று பார்க்க வேண்டும். வெளி யிலே தெரிகிற திரட்டுப்பாலை உள்ளே தள்ளுகிறபோதுதான் அதைப் பற்றிய ஸரியான, நிஜமான அனுபவம் உண்டாகிறது. இங்கே வெளிப்பட இருந்த வஸ்து மறைந்துபோய் உள்ளுக் குள்ளே ரஹஸ்யமாக ஆன பிறகுதானே அதனால் என்ன பயனோ, அது எந்த லக்ஷ்யத்தை உத்தேசித்து செய்யப் பட்டதோ அது பூர்த்தியாகிறது? உள்ளுக்குள்ளே போனபின் அதன் ரூபம் மறைந்தாலும், அதன் பயன் அப்போதுதானே வெளிப்படுகிறது?

அதாவது 'உள்' 'வெளி' என்பதில் இரண்டு விதம் இருப் பதாகத் தெரிகிறது. ரூபத்தினால் வெளிப்பட ஒன்று இருக்கிற போது அதனுடைய ஸாரமான பயன் பிரகாசிக்காமலிருக் கிறது. பிரகாசிக்காமலிருக்கிறது என்றால் ரஹஸ்யமாக ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறது என்றுதான் அர்த்தம். அதாவது வேதாந்த பரிபாஷைப்படி அது 'பரோக்ஷ'மாகத்தானிருக்கிறது. உள்ளே போய் அதன் ரூபம் மறைந்து விடுகிறபோது அதன் ஸாரமான பிரயோஜனம் பிரகாசித்து 'அபரோக்ஷ'மாகிறது.

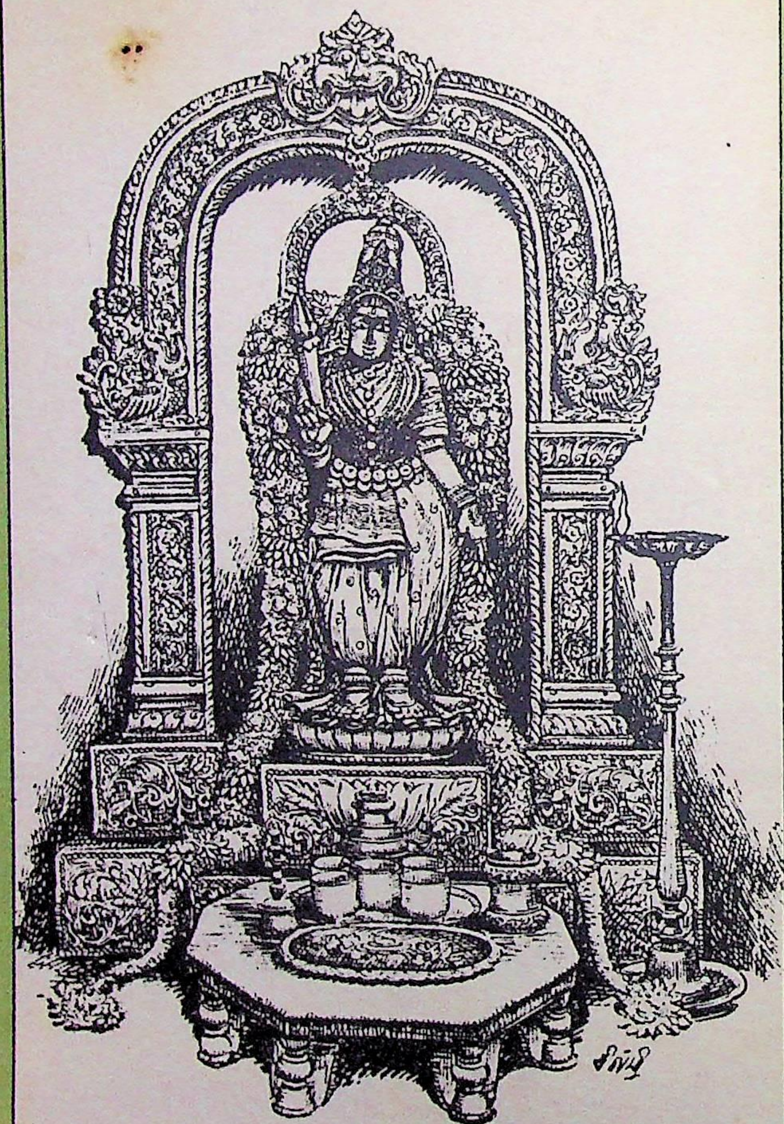
ஒரு வஸ்து ஸ்தூலத்தில் தெரிந்துகொண்டிருந்தாலும் அதனால் கிடைக்கக் கூடிய ஸாரமான பிரயோஜனம் கிடைக்க

வில்லை என்றால் அது இருந்தும் இல்லாத மாதிரிதான். அது ஸ்தூலமாகத் தெரியாவிட்டாலும் அதன் ப்ரயோஜனம் நன்றாக வெளிப்பட்டுத் தெரிகிறது என்றால் அப்போதுதான் அதற்குப் பொருள் உண்டு. வஸ்துவின் வெளி வேஷத்தைவிட அதன் உள் ஸாரம்தான் முக்யம் என்பதை ஒப்புக்கொண் டோமானால் – இதை யாரும் ஒப்புக்கொள்ளாமலிருக்க முடியாது – அந்த ஸாரம் வெளியாகாத நிலையே நிஜத்தில் பரோக்ஷம், ஸாரம் வெளியாகிப் பயன் தரும்போதே அபரோக்ஷம் என்று ஏற்பட்டுவிடும். அப்போது மூளை லெவலில் உபதேசம் நிற்கிறபோதுகூட அதன் ஸார அனுபவ இன்பம் கிட்டாததால் அது பரோக்ஷம்தான், உபதேசமும் போய், மூளையும் போய், தன்னையே மறந்த ஸமாதி நிலை யில் உபதேச ஸாரம் வெளிப்பட்டு உயிரில் உறைவதுதான் அபரோக்ஷம் என்று ஏற்பட்டுவிடும். அபரோக்ஷம், பரோக்ஷம் என்பவற்றை மாற்றி முரணாக வேடிக்கை பண்ணவில்லை; வாஸ்தவத்தைத்தான் உள்ளபடி சொல்லியிருக்கிறது என்று தெரியும்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

சிம்மாசலம் - ஸ்ரீ ஆண்டாள்